

marec 2015

Indijski ocean 2015

Malezija

1. marec 2015, nedelja

Port Dickson

Marca smo, torej sva že drugi mesec po povratku v tej marini. Sploh se ne premakneva z barke. Nedelja je in izgleda, da nama je prišlo v navado, da je nedelja dan, ko se nikamor ne more. Čeprav, tukaj bi se lahko sprehodila naokoli. Za razliko versko blaznih pacifiških dežel, je nedelja v Maleziji popolnoma normalen dan. Kakorkoli, oba po malem spet brkljava po barki. Vesna pere, kuha, pospravlja in ureja stvari, sam se pozabavam s predelavo enega stikala in se neuspešno trudim spraviti v življenje preveč pameten instrument. Grafitni spray ne pomaga. Ne dela in pika. Očitno mi ni druge, kot da kupim novega. Iz Nove Zelandije ga dobim v nekaj dneh. Le carino moram še naštudirat. Manjana.

Sicer pa mine dan večinoma v službenem delu. Vesna spet balansira, jaz pa nadgrajujem. In dan se hitro prevesi v večer...

kitajski pogreb, imeli so celo bobnarja...

....in tudi oblečeni so bili po pravilih

2. marec 2015, ponedeljek

Port Dickson - Pangkor

Dopoldan se Vesna odpravi s papirji do oblasti po odpustke. In se vrne popoldan. Jaz medtem zamenjam navigacijske luči in naročim nov instrumentek. V nekaj dneh bo tukaj, obljubijo. Še kolešček za merjenje hitrosti spucam, nalijem vodo in se počasi odveževa. Končno plujeva. Čeprav ne ravno vzorno hitro. V marini še nekako gre, ker je hitrost omejena na 4 vozle, zunaj se pa pokaže poraščenost barke v vsej svoji veličini. 3 vozle dosegamo na začetku pri dveh jurjih. Ah, ja... Ful gas za nekaj minut sicer toliko pomaga, da se hitrost dvigne za kak vozle, nekaj malega vetra doda še enega in na začetku malo pomaga tudi tok. Divjamo! Če bo sreča mila bomo v 24 urah naredili 120 milj... Ni kaj, barko je obvezno potegniti na suho in temeljito očediti in pobarvati. Pobarvati pa s tako barvo, s kakršno se barvajo ladje. Malo računam, da jo tukaj lahko dobim.

3. marec 2015, torek

Port Dickson - Pangkor

Tole z ribiči je pa pišurija! Toliko jih ni bilo na kupu niti v Črnem morju pred Bosporjem! Vlečejo mreže, kar tako lovijo s čolnička, postavljajo parangale in čuvajo plavajoče mreže. Te so najbolj zoprne. Vsaj desetkrat, raje večkrat, sem se moral ogniti, da se nisem dal ujeti. Dolge so po pol milje, na vsakih dvajset ali trideset metrov imajo plovec in na enem koncu bojo z utripajočo lučko ponoči, na drugem pa (spečega) ribiča v čolnu z belo sidrno lučjo nad glavo. Podnevi, če strumno gledaš predse, načeloma ni težav pri ogibanju, le malo več milj moraš narediti zaradi cikcakanja. Ponoči pa je

vse skupaj precej triki. Okoli sebe imaš nekaj deset belih luči, od katere se ene premikajo in druge ne. Med njimi, jasno, ni nobene zelene ali rdeče luči, ki bi določala smer premikanja. In poleg tega je v morju v vidnem polju nekaj milj vidno še kakšnih pet do deset rdečih, modrih, belih in zelenih utripajočih lučk. Tako, enačbe so znane, neznanke tudi, le rešiti jih je še potrebno. Med katero belo lučko in katero utripajočo je mreža in kje je ni. Procesorju v lubenici je potrebno kar malo naviti megaherce, da vse skupaj procesira v realnem času. In paziti je potrebno, da se v algoritmu kje pri zadnjih vratih ne prikrade kakšen hrošček. Napačen izračun je lahko hitro usoden za propeler. No, izkazalo se je, da so bili programi dobro preizkušeni in razhroščeni. Cela in zdrava (a vsaj jaz precej neprespan) sva okoli poldneva pristala v Pangkor Marini na umetnem otoku pred Lumutom. Na koncu se je hitrost barke izdatno popravila, trup se je očitno vsaj malo spucal.

Potem pa naokoli. Presenečenje. Pričakoval sem precej nobel zadevo, je pa vse skupaj na nivoju meni najdražje marine na svetu. Very remote. Pomeniva se z Ruz, šefico marinskega urada. Vsaj pol ure nama piše razne naslove in daje telefonske številke in jutri nama priskrbi tudi avto, da greva naokoli. Čendlerija, ki jo omenja Noonsite, je namreč ena polica v marinski pisarni z razstavljenimi petimi ali desetimi eksponati. Ostale čendlerije so v mestu. Predaleč za pešačenje. Ah, ja... Tudi bankomata ni. In spodobne trgovine s hrano tudi ne. Da pomanjkanja restavracij niti ne omenjam. Brez avta očitno ne bo šlo.

Kakorkoli, popoldan je že prvi efekt dogovarjanja z Ruz. Pride sailmaker, da mi zamenja UV zaščito na genovi. Kar tako, na zalogo bi jo zamenjal, se mi zdi da naslednje sezone ne bo zdržala in ne bi rad puščal jadra na soncu. Pa ne bo nič iz tega. Rola se noče odvit. Hej, še ena zadeva, ki je zarostala v dveh mesecih. Definitivno barke ni za puščat same, to je sedaj že kot pribito. In do tega trenutka je ta rola vedno delovala v redu, pa nimam pojma kje jo je tokrat zagrabil križ. Sailmaker sigurno to ve, saj je v svoji poklicni praksi videl že ogromno rol. Pa ne ve. Niti ne ve, kaj je to UV zaščita. No, tale tip že ne dobi mojega jadra pod škarje, ni šans! In sem mu mislil dati v popravilo tudi ganc novo tendo, ki je malo narobe skrojena in malo narobe sešita. Bo vse skupaj počakalo na boljše čase...

Zato so pa boljši časi prišli na mizico v kokpitu, ko je sonce počasi lezlo za horizont. Tokrat res pijem malezijski vino. Takole namreč piše na nalepki na steklenici: Manufactured by: Copial Cooperation Sdn. Bhd. (324226-M) Lot 997, Lorong Demak Laut 7A/2, Sejingkat Industrial Park, 93050 Kuching, Sarawak, Malaysia. Vino je torej proizvedla neka korporacija v industrijskem parku v Kuchingu, zelo verjetno v kakšni praviljično lepi zidnici sredi tega industrijskega becirka, saj se na flaši vendar ponaša z znakom GMP Certified Factory. Za nepoznavalce je na koncu še pripis Ramuan: Anggur, kar google prevede kot Sestavina: vino...

Marina na Marina island Pangkor

..še veliko prostih privezov

hiška ni hiška ampak samo ena stena :)

4. marec 2015, sreda

Pangkor - Ipoh - Pangkor

Jimmy pride, kot smo bili dogovorjeni. Jimmy naj bi farbal podvozje. Vendar se mi zdi, da bo Jimmy bolj šefoval, kot delal. Dolgolasi in skravžlani azijski z lenonkami na nosu bolj spominja na lepota iz kakšnega filma, kot na delavca, ki pri plus trideset brusi barvo z barke. Kakorkoli, zmeniva se za tretjino cene iz Paname ali Grenade in meni se to zdi fair enough, da mi vse zbrusi in potem napacka Jotuna za profesionalne namene in s Propspeedom zaščiti še propeler. Slednje so mi do sedaj znali naredi le fidžijanci-indijanci. Hja, Propspeed je nesramno drag in latinskoameriške barabe so šparale, da so lahko čim več pobasale v svoj žep.

Potem pa v avto in via uradniki. Prvič v življenju vozim avto z ročnim menjalnikom po levi strani ceste. Pa gre presenetljivo enostavno, celo neprimerno bolj, kot sem mislil. Do sedaj sem za vožnjo po levi strani vedno jemal avtomatika, tokrat sem pa enostavno pozabil to omeniti, ker se mi je zdelo samo po sebi umevno. Konec koncev je to že šesti rentič samo v Maleziji. Res je postal najem rentičev v najinem življenju že prava rutina. Pri uradnikih sva srečala sosede, ki so tja prispeli s taksijem (res smo neusklajeni). Pri harbour masterju so bili pred nama, pri customsih pa krepko za nama. Toliko o tem, kako hitro kdo vozi in kdo je boljši navigator, gugl ali taksist-seljak.

Od uradnikov pa v Ipoh. Ipoh bi bil lahko povsem simpatično mesto, če bi mu nekaj let šefoval naš Yanckovichi. Tako je pa kot Stara Ljubljana pred dobrim desetletjem, Old Town je ena sama zanemarjena revščina. Z Vesno se sicer ne moreva uskladiti, kaj je bolj umazano, Little India ali China Town. Se pa oba strinjava, da je vse skupaj daleč najbolj zasvinjano mesto v Maleziji do sedaj. Vendar. Imajo pa poslovalnico NLB in bankomati spet švicajo, da mi naštejejo ves silni denar, ki sem si ga namenil kupiti. In imajo tudi brežhibno čist in lepo urejen velik mall, kjer spet pustiva kar nekaj dinarčkov za bolj ali manj nepotrebne stvari. No, kosilo je že bilo potrebna stvar. In oba jim podariva tudi nekaj svojega lastnega telesa. Pri frizerju sva bila. Ves čas sem se menil za striženje z blond Kitajko in se vse tudi zmenil. Ko pa me posadi na stol, od nekod iz ozadja pristopi črn Kitajec, i-evo-ti-ga-na...

banka HSBC kraljuje v mestu Ipoh (glavno mesto države Perak)

mesto ima nešteto renoviranih starih stavb

med drugim tudi ta sodna palača

v starem delu mesta se spodobí spiti kavico

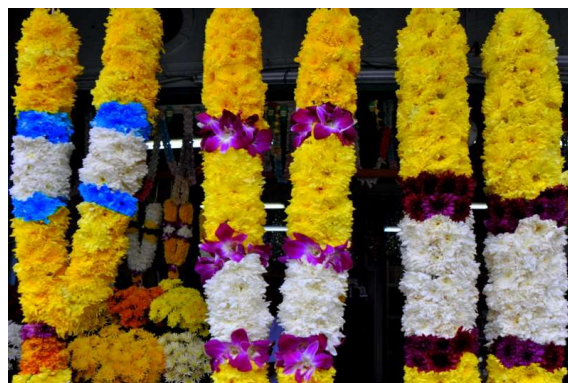
...na katero te vabi tudi ta možak :) ... a daleč od naše stare Ljubljane ... ni tiste prave duše ...

v mestu se prepleta več različnih verskih ustanov

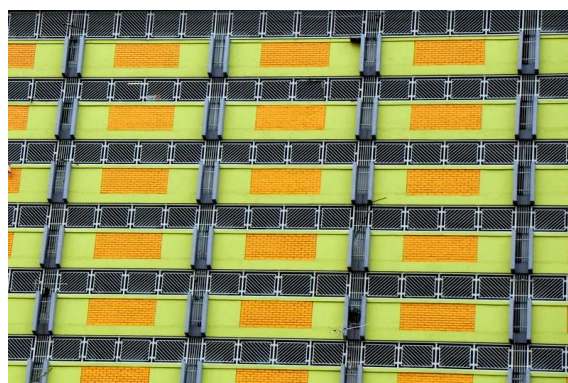
indijci so kar dobro zastopani v tem mestu ...da si v indijskem predelu ti že vonj po začimbah pove...

..pa rože, ki jih nosijo v templje

to je pa začetek kitajske četrti ...ne moreš zgrešiti, kajne?

živeti v tako zamreženem bloku si ravno ne predstavljam

...po shopping centrih je še vse načičkano v kitajskem stilu
- novo leto

...lampijončki vsepovsod

5. marec 2015, četrtek

Pangkor

Po uspešnem revitaliziranju straniščne školjke po novem med sranjem sediva na zlatu. Ok, James mi je vse skupaj prinesel iz Singapurja za tričetr internetne cene, a vendar. Dvesto petdeset ojrčkov za sekret dilo in drek pumpo je res malček neokusno. Alternativa je bila barvanje dile in razstavljanje, čiščenje, mazanje in ponovno sestavljanje pumpe. Nisem prepričan, da bi se to sploh dalo narediti, pumpa je bila en sam kup rje. Kakorkoli, to je pase, jutri brziva novim zmagam naproti. Danes pa sledi popoldan poleg službovanja še malo turizma.

Pustiva se peljati na otok Pangkor, pol milje preko preliva. Tam naj bi se znašla sredi turističnega raja. Tako menijo vodiči in tako trdi gugl. Realnost se nama zdi drugačna. Tri četr zadev je zaprtih, tiste ki so pa odprte pa niso zaupanja vredne. Glede čistoče namreč. Očitno je cela ta država precej bolj umazana, kot preostali del Malezije. Nekako le najdeva eno kitajsko birtijo, kjer se okrepčava s čikenšit nudli in lakso z lignji. In konkretnim številom tigrčkov. Sledi še malo sprehoda med češnjami. Takimi, ki imajo korenine M12 in razstavljuje veje, če ima človek pri roki imbus osmico. In na vejah cvetove. In v vsakem cvetu ledico. Robocop češnje, nekatere med njimi cvetijo tudi modro. Ah ja, kaj nismo v tropih in kaj ni tukaj problem znebiti se rastlinja, ne pa ga postavljati umetnega? Da ne bi bilo pomote: skozi ta gozd sva se sprehodila še preden sva zavila h Kitajcu in kasneje nadaljevala pri Kitajki. Kitajka je znosila pod streho staro šaro od vsepovsod. Največ verjetno iz različnih garage sale. Zadevo je poimenovala Art Cafe in evo ti ga na. Ona je v biznisu. Mlada punca nudi verjetno najboljše pivo na svetu po evro in pol, ceneje od tigrčka. Jasno, da morava to preizkusiti. Večkrat. Pravzaprav tolikokrat, da zamudiva (predzadnji) ferry. Na zadnjega po še enem okrepčilu (kar v najbližji oštarijci) le najdeva pot - še pravočasno.

Potujeva skupaj z indijsko družino. Že pred nekaj dnevi se je dala Vesna podučiti, kaj pri njih pomenijo pike na čelu. Načeloma je to tako, da nosijo neporočene ženske črne in poročene ženske rdeče pike. Načeloma. Bolj nečimrne pa barve pik prilagajajo obleki in tako sva imela priliko videti tudi gospe (ali gospodične, kdo ve?) z zelenimi, modrimi, roza in kaj vem kakšnimi pikami še. Tudi take s po dvema rdečima pikama so nama prečkale pot. In tu se postavi vprašanje: je mar dama drugič poročena ali ima poleg moža tudi ljubimca? Vsekakor pa je bila v stilu okrašena štiri mesečna punčka. Nad nosom je imela veliko črno piko. Da se ve, da še ni poročena...

cvetoča češnja sredi palm no ja ...

ulica glavnega mesta otoka Pangkor , vse skupaj ena ciganija ... ja to je pa tako, če se spajdašijo indijci in kitajci

mošeja je bila celo popoldne tiho in niso nič prepevali

glavno prevozno sredstvo na otoku je motor in pešačila sva le midva

stolp pa mora biti za masovko ljudi na tem otoku; čeprav internetna povezava je bila pa bolj slaba

tukajšnja vrsta tukana

tudi hornbili hodijo h kitajcu na kosilo

malezijska hrana: rojak: sveže sadje, zelenjava polito s pikantno, zelo pekočo omako meni odlično !!! itak pa sva vedno : more chilli, more ...

6. marec 2015, petek

Pangkor

Več škode sem naredil, kot koristi. Najprej sem zamenjal tračnice na predalih, tale morski zrak jim da vetra in rjavijo kot za stavo. Pa sva v ACEju kupila nove. Odvijem in privijem par šraufkov, pa bo. Ja, bi bilo, če šraufki ne bi bilo zarustani. No, po metodi crude vis tudi to nekako storim.

Potem se lotim menjave okvirčkov ledic na stropu. Enajst jih je. Metoda tokrat je še bolj enostavna in zanjo ni potreben latinski izraz. Imenuje se klik-klak. Vendar. To bi tako bilo, če bi bile ledice tudi klik-klak priključene na napajanje. Pa niso, skrimpane so. Torej, metoda B, to je metoda s spajkalnikom (ker krimpov nimam, hic!). Za lepoto je pač potrebno poskrbeti in ker tile kromani okvirčki niso narejeni za trope, globoko zajamem sapo in se zadeve lotim. Prva gre počasi, druga že bolje, potem je pa že čista rutina. In ko vse kaže, da bom končal v rekordnem času, se izkaže, da tako res tudi bo. Rekordno počasi. Skoraj sem že končal, ko se nobena ledica ne prižge več. A-ja-ja-jaaaaah! Kje je spet volk požrl spoj? In kje sploh so speljane vse te silne žice pod stropom? In kako sploh priplezajo pod strop? Ah, to bomo reševali manjana...

Danes gre Mala iz vode. Sea lift je naprava, ki ji kaže pot. Sea lift, ne travel lift. Mašincó z dvema z gumo obloženima tračnicama zapeljejo po rampi v morje in mi s ful gasom pičiiiiii nanjo... Ko smo tako nabiti na teh dveh tračnicah, jih hidravlično mašincó dvigne, zalaufa bicikle in nas odpelje iz vode ven. Simpl ko pasulj. Hitro in efikasno. Ampak. Če bi bilo samo to. Potem se pa šele zares začne. Že sam pressure wash traja slabo uro in v tem času niti približno ni tako dobro opran, kot na Fijiju. Ok, barka je bila tam neprimerno manj poraščena, a vendar. Pravo trpinčenje časa se začne pa, ko je barko potrebno podpreti s klocni. Dve krepki uri traja postopek in če sem odkrit, nisem dobro razumel zakaj so počeli, kar so pač že počeli. Štirje.

Kakorkoli, mrak je že, ko se odpraviva v hotel pri marini. Za slabih dvajset evrov, kolikor stane ohlajena soba na dan, res nima smisla trpeti na barki brez funkcionalne kopalnice. Se pa izkaže, da so bili oni mojstri s klocni pravzaprav še hitri v primerjavi z mlado hotelsko receptorko s perfektnim make-upom, oprijetimi coticami in - ruto na glavi. Kot veli postava: las se ne kaže v javnosti. Pol ure časa si je vzela (in nama tudi), da je uspela pripraviti high tech ključ (ki potem niti ni prav odklenil sobe). Brez volje sem, da bi lezel do oštarije. Utrujen, pa tudi nekaj dela me še čaka. Iz zagate me reši Vesna, ki se odpravi v bližnjo tajsko tejkavejdžinjico in se vrne z dvema posodama (ne najboljšega) pečenega riža. In dvema (odličnima) piksnama piva...

pa je spet Mala na čiščenju

navkljub pranju je še vedno veliko školjk

7. marec 2015, sobota

Pangkor

Navsezgodaj zjutraj ob pol osmih pokličem Jummyja, da se zmeniva, kdaj začnejo z delom. Zbudim ga, a je strumen: et-ten-o-klok. Ob devetih sem na barki in začnem s popravilom škode, ki sem jo naredil včeraj. Ob desetih končam in pričakujem Jimmyja. Ob enajstih začnejo delavci delati, Jimmyja še nikjer. Spucam že pol teaka v kokpitu, ko se nekako le uspeva dobiti. Da se sploh zmeniva, kaj naj delajo. Za ceno sva se zmenila že prvi dan, sedaj morava doreči le še obseg del. Pa ga spet ne dorečeva. Ne vem, kakšno barvo naj mi napackajo. Jotun Sea Force 90 (za profesionalne namene) ali neko kitajsko zadevo za plesure kraft, to je sedaj vprašanje? Slednja je po dvojni ceni. Ko popoldan preverim na netu razlike, jih (bistvenih) ne najdem. Torej, Jotun.

Kokpit je popoldan prenovljen, še naoljim ga in bo. Manjana. Zato pa ni manjana plin. Neskončno problemov ima fant, da napolni campingaz flaše. Vsaj tako meni on. Jaz jih ne vidim prav nobenih. In po krajšem klepetu le prizna, da bi on meni prodal novo flašo (po ameriških standardih), ki jo je spucal, spoliral, preštrihal in nafilal. Ja, stric moj, z veseljem, samo je nimam kam vtakniti. In za povrh eno tako (celo malo večjo) imam in če mi ti ne uspeš nafilat mojih flaš, si bom pač propan pretočil iz one moje ameriške, ki čepi nekje na dnu lockerja. Aha! No, pa se je dalo v trenutku narediti, kar je bilo potrebno narediti...

Sledi večerja. Ampak. Tajska restavracija je še zaprta, prezgodaj sva za večerjo. Ok, sosednja vrata so obetavna, tam nudijo pivo. Hrana je pa ... no, ja. Jaz jem obupno zanič pico, Vesna pa nagece s kečapom in majonezo. Western food cafe. Katastrofo malo preprečijo pikantne girice v res odlični mešanici začimb. V prvi rundi. V drugi je namesto čebule prisoten česen in Vesna uživa kot majhen otrok. In če sem pošten, še tretja in četrta runda bi bili precej boljše izbira, kot pica in nageci. Zdaj, ko veva... Sva pa tale snek probala samo zato, ker sva šparala pri pijači in sva si lahko privoščila ekstra porcije. Vedno je nek trade-off, ni kaj. Torej. Probably the best beer on the world stane tri evre, če popiješ samo eno flaško. Če jih pa popiješ šest, je pa samo še dva-in-nekaj (po flaški). In ker je šparat treba, jih popijeva šest, ni se zajebavat, ko je pa antifouling tako drag! No, Vesna popije malo manj Carlsbergov, jaz malo več. Jasno, ona je pila kokakolo. S pivom je pa takole v tej birtiji. Indijanski kelnar nama takoj na začetku pove, da se nama splača naročiti six

pack, ker ni treba, da jih spijsa (oba?) takoj. Kar ne spijsa v prvem večeru, se prenese na drugi večer. In tako dalje, skupaj torej na do 6 večerov. Le v njegov lokal morava zaviti in že naju čaka pivo iz six packa. Res so naivni, tile Indijanci...

Zvečer zamenjava v hotelu sobo. Dobiva tako z imobiliziranim tušem namesto take s škripajočimi vrati od tuša...

na stropu označena smer: The Qibla (Arabic:direction), also transliterated as Qiblah, Qibleh, Kiblah, Kible or Kibla, is the direction that should be faced when a Muslim prays during salat. It is fixed as the direction of the Kaaba in Mecca.

včeraj spala v roza sobi(še le sedaj na fotki opazila), danes zvečer pa v lila :) ...kakorkoli, če vodoinstalaterju zmanjka drobnega potr.materiala za popravilo, so v redu tudi trakovi, ki jih uporabljajo dekoraterji pri zavijanju daril :)

razigrane najstnice pri fotografiranju

8. marec 2015, nedelja

Pangkor

Danes naj bi mojstri pleskarji delali. Tako mi je včeraj zatrdil Jummy. Na moj komentar, da jim sicer dovolim delat, da pa nadur ne plačam, ni niti trznil z očesom. Jes-sr-of-kors-sr-nou-overtajm. In ni bilo over time. Ni bilo nikogar. Torej bom lahko v miru spucal palubo, predvsem teak, brez slabe vesti, da nekomu curlja in kaplja na betico. Teak je že čisto črn od svinjarije, ki se je vanj zažrla v lanskem letu. Vroče je in sonce sije direkt na lubenico. Stimulativno in inovativno okolje. V trenutku izumim stroj za čiščenje teaka. Reče se mu sicer ročni brusilnik brez brusilnega papirja. Deluje! Namočiš teak, ga poliješ z detergentom za posodo in začneš se pretvarjati, da brusiš. Črni kosmi pene letijo naokoli in ko na koncu vse skupaj spereš s pošteno količino vode, je paluba kot nova. Voila! Teak je popoldan očeden in pripravljen za jutrišnje oljenje. Tako lahko veselo perem ostali del palube. Dokler.

Dokler ne prideta dva francoza na sosednjo barko in meni nič, tebi nič, meni pobereta (moj) šlauf kar sredi dela. Halo?! Pa grem do njiju. Veste, vzeli ste mojo vodo, povem. Žu-bla-žu-bonžu-bižu. Ok, če se delaš Francoza, ti moram priznat, da ti to uspeva v popolnosti. Lepo ponovim, da vodo trenutno uporabljam in nazaj vzamem svojo cev in grem nadaljevat z delom. Mislil sem, da je zadeva urejena. Pa ni bila. Po minutki sem spet brez vode. Ej, sonce mi nabija v glavo pri 35 stopinjah (v senci, ki je na palubi pač ni), piva počasi zmanjkuje v hladilniku in en Francoz se me je spravljal jebat?! E, neče tek tako! Pa stopim do njega, ga sočno napizdim in potem se perfekcionista Francoz, le nekako kašljajoče opraviči. Celo angleško se je naučil v tej minutki. Glej, ne dela se tako, mu povem s še vedno malo povzdignjenim glasom. Če rabiš vodo, povej, saj imam razdelilec lahko se oba priključiva, samo ne delaj se Francoza, lepo prosim. Še eno opravičilo in

potem najde nekje svojo cev in se priključi nanjo, razdelilca pravzaprav sploh ne potrebuje. Kreten, francoski...

Hvala bogu, da niso na tem svetu sami Francozi. Sosea Nemka nama prinese en kup literature in svetuje kam, kdaj in kako na Langkawiju, kaj se spleča videti na Sri Lanki in predvsem kako v praksi poteka postopek za Chagos. Slednje me je malo begalo in sedaj mi je vse povsem jasno. Izmenjamo si naslove in se vidimo v Južni Afriki. Tudi s sosedom Avstralcem, tretjič poročenim s Singapurčanko, kar pošteno izmenjava mnenja in tudi kakšno pivo skupaj spijsa. Ja, na srečo res niso vsi Francozi.

Vesna si je za danes zadala nalogo, da prinese na barko kosilo. Težka naloga. Pravzaprav niti ne tako težka, samo slabe pol kilce je tehtala. Zato pa dolga. Ko pri tej vročini pod bridkim soncem zagledaš tablo, da imaš do barke še tri in pol kilometre pešačenja, je to preklemsko daleč. Edina dobra stvar pri vsem skupaj je, da je ta ista razdalja enkrat že bila prehojena. V smeri od barke do oštarije. In da si tako rekoč že na polovici poti.

Večerja je danes končno tajska. Odlična hrana. Kar se tiče pijače, pa - no ja, brezalkoholna. Pred povratkom v hotel sva kupila nekaj poceni piva. Zakaj so bila tako poceni se izkaže malo kasneje. Fake roba, kupila sva radler. In kupila sva tudi dvoje sončnih očal, ene Gucci in druge Lacoste. Oboje skupaj za deset evrov. Malo se sicer bojim, da tudi ta dva oridžinalkopi izdelka spadata v kategorijo radler...

izredno močna oseka, tako, da so plovila kar na suhem; to so domorodski bloki in ne turistični

sea lift - naše barke nisem mogla slikati, ker sem bila na njej :) ... sem imela prav slab občutek, ko je Tone zapeljal na ta stvor in nas potem le ta dvigne marinec pa z daljincem operira zraven

pečena papaja z morskimi sadeži in kislo omako z arašidi ter začimbami : odlično !

9. marec 2015, ponedeljek

Pangkor

Delovni dan je danes in vsi spet lepo delajo. Tudi jaz. Mojstri brusijo in barvajo, jaz sem strojnik. Zamenjam olje v peti in olje v motorju (s tem, kako bo motor vžgal, ko bo barka v vodi, ker filter za gorivo ni odzračan, se bom ukvarjal kdaj drugič). Olje iz pete teče kot namazano, iz karterja ga pumpam jaz in sem zato sam namazan - s švicom. In v tej idili, se spravim kontrolirat impeler. V odličnem stanju je, nič ga ne bom menjaval. Samo privijem nazaj pokrovček in bo. Ne bo! Saj ne vem, ali sem Lolek ali Bolek. Najbrž oboje, dualna osebnost. Vijak se mi zlomi v roki. Ma, ne dotaknem se več nobenega dela. Pika. Klicaj! Na srečo vsaj ostanek vijaka brez težav odvijem iz motorja in ga nadomestim z drugim.

Takim dvakrat daljšim, ma bo pa malo ven gledal dokler ne najdem pravega. Za vsak slučaj sem zelo nežno zategnil vijake, samo z dvema prstkom, da spet kaj ne polomim. Če bo to držalo vodo... Ja, dokler ne gre barka s klocnov v morje bo sigurno vaserdiht.

Delavci sicer pridno delajo, nad delavca pa nikjer. Šele popoldan ga ujamem, da se zmeniva za ceno čiščenja trupa. Toliko časa se je izogibal tej temi, da mi je bil že pošteno sumljiv. To je ekstra k onim 750 evrom za brušenje in barvanje - in ves material. No, zmeniva se za 25 evrov, kar se mi zdi zelo dobra cena. Jaz bi to drgnil cel dan. Proti večeru naj bi pa rolo pogledala, pa ga spet ni na spregled. Ah, ja... očitno ga moram jutri ujeti na prepad, zvleči na krov in ga ne spustiti, dokler ne bo manjkajoči vijak tam, kjer mora biti. Pa naj mi računa kolikor hoče. Tudi če bo deset evrov (dve večerji) se ne bom pritoževal, le da dam zadevo enkrat ad-acta.

Preden se usedem za računalnik - Vesna je v tej pozi že cel dan - greva še na večerjico. Spet k Tajcem. Več razlogov je, da oštarijo ponavlja. Hrana je dobra in ni predraga (čeprav imajo za Malezijo kar visoke cene - okoli deset evrov večerja za dva, brez piva!). Izbira jedi je taka, da bi lahko ostal mesece in se hrana še ne bi začela ponavljat. Najpomembnejši razlog je pa, da je to edina oštarija na walking distance (če odštejem eno halal in eno western food, ki obe takoj že kar po defaultu izpadeta iz konkurence).

10. marec 2015, torek

Pangkor

Lolek in Bolek, drugo dejanje. Nov visokotlačni regulacijski ventil se spravim kupovati preko neta. Za to potrebujem dimenzijo priključkov. Da jih dobim, moram podreti eno steno v kopalnici in potem razstaviti lajtungo in zmeriti priključke. Seveda vmes crkne baterija na super modernem šublerju. In ko končno dobim cifro ter jo pretvorim v palce, nikakor ne morem najti meni znanih ulomkov za priključke. Spet poje gugl. Potem, ko naštudiram že vse o cevni navojih, kako se režejo in zakaj se tako režejo (zahvala za posredovano znanje gre Mašinskemu fakultetu u Nišu) ter kakšna je razlika, če se režejo v različne materiale, končno le najdem ameriško spletno stran s tabelo (ja, ni kaj Amiji so pragmatičini), kjer piše, če nameriš od toliko do toliko v palčnih decimalkah, potem je to navoj 1/4 in če je drug rezultat je to 3/8. Ok, navoj sedaj imam, le še Aliju naročim robo in bo. Cene se sučejo okoli 15 dolarjev, proizvajalec hoče pa 275 dolarjev za rezervni del. Ampak, kombinacije 1/4 in 3/8 ni. Ah, ja. Ni druge, kot prišparati 15 dolarjev in se spraviti nad popravilo. Kar nekaj časa potrebujem, da naštudiram, kako zadeva sploh deluje. Mislim sem, da na feder, pa ne. Na zračni pritisk deluje. Zanimivo. No, če sem sploh prav naumil. Testiral sem z vodovodnim pritiskom in popravilo je bilo uspešno. Bomo videli, če bo tudi, ko bo potrebno regulirati 70 atmosfer. Sešraufam nazaj in spet postavim steno. No, tukaj pa nastopita osebi iz prvega stavka. Odlomi se mi priključek na vodni filter. A-ja-ja-jaaaah! Kje bom sedaj dobil novega?

Vesna takoj dobi to nalogo. Danes renta avto in se fijaka od hardware stora do hardware stora, pa od čendlerije do čendlerije in od avto partov do avto partov. Uspeh je bolj tako-tako. No, je vsaj videla, kako to zgleda, ko mi vedno pravi, da je hardware robo enostavno kupovati. Ja, pa še kemične čistilnice je lovila po bližnji in daljni okolici. To tudi ni trivialna naloga. Pošiljajo jo od Poncija do Pilata in na koncu le priznajo, da prevlek v salonu ne znajo očistiti. Kaj pa sedaj?

Zvečer pa na - večerjo. Logično. Ker imava avto, lahko zapustiva resortno okolje in se zapeljeva par kilometrov stran. Terna! Odlična hrana. Spet sva imela prevelike oči in sva prenažrta, tako da tole pišem že s precej težkimi učki. Le pijača je bila malo bolj, kako bi djal, asketska. Nou-bir-nou-kouk-ounli-freš-džus. Izbira sokov je taka, da bi kakšni novo komponovani vegetativni dami srce kar zaigralo! Tale Azija je res neverjetna, koliko različnih okusov spravijo skupaj. Vsak dan bi lahko jedel ribo in vsak dan bo drugačna. Današnja je bila v pikantni omaki. Če samo pomislim, kako to izgleda na Jadranu: riba na žaru ali pa dušena (čemur se nobel reče izpod peke). Enako velja tudi za šrimpke, le da tam izbira "izpod peke" celo ne obstaja. Tukaj je drug svet. Današnji repki so bili spet vrhunski. Če primerjam priloge, pa nasproti frenčfraisu stoji cela armada različnih vrst pečenega riža ali nudlov. Vsekakor vsak dan v mesecu lahko jem drugače, pa tudi če se hranim vedno v isti birtiji. Če povzamem: dve pošteni porciji tom yam juhic, dvojni sea food fried rice, kilogramska riba in porcija šrimfov naju je stala malo manj, kot naju je stala kot cedejka velika zanič pica in šest koščkov čikenšit nagcev v Western Food oštariji pri marini. Mislim, da je vsak komentar odveč...

sosedova motornjača ima kar 4 motorje po 300Km; na vprašanje zakaj jih potrebuje toliko, mi je rekel: ha, ti imaš jadra, jaz pa samo motor :)

11. marec 2015, sreda

Pangkor

Jutri gremo v vodo, ni več dosti časa za zajebancijo. Sploh pa ne za Loleke in Boleke. Pokličem izkušenega watermakerista in pride in si pogleda pumpo. Vse je narobe! Ok, to itak vem, s tem si kupuje slavo, ampak stric, če mi jo narediš tako, da bo v redu, koliko hočeš? Dvesto evrčkov. Ej, to je ceneje, kot rezervni deli. In to brez dodatnih stroškov Loleka in Boleka. Kar naredi, stric, kar naredi, bom vsaj enkrat imel profesionalno servisirano pumpo.

Danes je prifrčal tudi nov instrument (kot posledica Loleka in Boleka, ki sta se lotila popravila starega) iz Nove Zelandije. Klik-klak in je zmontiran. In naslednja ura, da je sprogramiran. Upam, da ona dva moja prijatelja nista bila spet na delu in da nisem morda zamenjal prikaza za tank z nafto s tistim za tank z vodo. Če sem, potem bomo pač točili zelo poceni nafto in tudi cruising range bo ceni goriva primeren...

Sledi gledanje in čudenje nad bobnom genove, ki se noče vrteti. Po utapljanju v WD40, se najprej malo premakne, potem malo bolj in na koncu se že vrti. Bolj težko sicer, a se vsaj vrti. Povprašam za nasvet v domovino, kako se razstavi in očisti, pa mi strumno poročajo, da se ne razstavlja in ne čisti, ker je vse skupaj samo en kup plastike. Hja, en kup (kitajske) plastike za dobrih 1800 GBP, ex VAT, ex factory, kot mi hitro prišepne gugl. Da dobim v roke, bi me stalo torej kakšnih 3500 evrčkov. Hmm... Stašo pravi, vzemi cev z vodo in peri, dokler se ne vrti, kot se šika. Bom upošteval nasvet, vseeno je to malček ceneje, kot nova zadeva. Tukaj tak nasvet z lahkoto upoštevam, kako ga bom pa sredi oceana, pa še ne vem. A, o-tom-potom.

Mojstri so napackali farbo na podvozje, oprali trup, jaz sem opral fenderje in naoljil teak, Vesna je skuhala pašto in na grilu spekla meso in ... in zvečer smo na barbekjuju. James Khoo, glavni šef marine, k naši dobri govedini doda še odlično svinjino. Iz Kuala Lumpurja jo dobi dnevno. Sveže meso. Non halal. Pa malo čvekamo z enimi, pa z drugimi, in s tretjimi. Na guglu si pogledamo, kje misli James zgraditi novo marino v Sandakanu. Direkt pod Sheratonom. Tom malo pove, kaj in kje se splača čas zapraviti v Laosu in Kambodži, pa je ura noč in midva počasi odcapljava v pisarno in se zakopljeva v delo...

12. marec 2015, četrtek

Pangkor

Ob devetih je Mala na Sealiftu, podpore so preteklost in mojstri farbarji pobrusijo in pofarbajo še tistih nekaj fleh od podpornikov ter podenj kobilice. Prvič, da se bodo tudi te flehe sušile, kot je treba. Na Fijiju so sicer vmes enkrat podpornike prestavili in je bila vsaj ena plast dobro suha, drugod do sedaj so jih pa pobarvali, ko je barka visela že nad morjem. Tudi v Izoli je bilo tako. Bom videl, če bo kaj razlike v končnem učinku. Še propeler pobarvajo, cink anode našraufajo (no, tu so bili pa profiji kot ona dva moja prijatelja iz pred nekaj dni) in delo je končano. V roku, časovnem in cenovnem. Lepo!

Kar se tiče najinih prispevkov k delu, je danes le polovični delovni dan. Dopoldan mojstrom pokažem, kako se rjavino dobi iz gelcoata s Starbritovim stain removerjem. O-o-o-o-jes-jes komentirajo in me gledajo kako (demonstracijsko) pucam. Pa se jih ne prime, nadaljujejo po svoje in barka je pač kakršna je. Prevroče je, da bi jim še naprej razlagal in ob tem pridrajsal okoli in okoli trupa... Tudi ono pranje role je uspešno, lažje in lažje se vrti. Seveda, saj je bil oprana (in s tem sol raztopljena) s toplo vodo, kaj toplo, z vročo vodo. Hladna voda je samo v hladilniku. Poleg hladnega piva...

Kakorkoli, ob šestih Mala spet plava v svojem elementu. Vendar. Ko se spravi na zasluženo večerjo in na zaslužen six pack, se zgrozim. Pukla sajlica. P-u-k-l-a---s-a-j-l-i-c-a!!! Sedaj imam pa tega Sparcrafta in njihove škart robe res poln

kufr! Tokrat mi bodo strici iz Seawave res težko prodali, da preveč teram barko. Podkrižna pripona (že četrta!) je počila, ko je bila barka na suhem. Pri vsej svoji domišljiji si res ne morem predstavljati, kako bi lahko preveč teral barko na klocnih. In poleg tega zadnjih pet ali šest tisoč milj jader skoraj nisem dvignil (še boben od genove je zarostal). Pravzaprav pravega vetra ni bilo od takrat, ko sem zamenjal predzadnjo počeno pripono. Kaj naj si nabavim enih deset rezervnih zajlic in jih potem menjavam kot pregorene žarnice ali kaj? Žarnice pravzaprav sploh še nisem nobene menjal, pripon imam pa že šest novih! Definitivno gre tukaj za konstrukcijsko napako. Ali pa za fake materiale. Vsekakor je zadeva primerna za može, ki delijo pravico. Ju-ar-rič-gaj, mi je takoj rekel Avstralec Peter, sosed, s kateri smo skupaj večerjali. Super tožba, čista kot suza, prič nebroj, par milijončkov za strah bo pa Sparcraft že izpljunil. Hja, v Avstraliji verjetno res, na Balkanu je pa vse možno, mu pojasnim.

In tako imam jutri namesto počitka spet novo zanimacijo, marino bom opazoval iz ptičje perspektive...

podkrižna prepona se je spet strgala neverendingstory
:-(

13. marec 2015, petek

Pangkor

Petek, trinajstega. Tipično ob petkih trinajstega menjavam zajle. Čista rutina. Kot bi menjal pregoreno žarnico, menjam strgano pripono. Kako to izgleda? Vsako uro pride ferry in z njim val v marino. Takrat ne bi rad visel na vrhu jamborja brez pripon. Torej počakam, da se barka zaguga, nato pa z Vesnino pomočjo splezam na jambor in zamenjam zajlo. Ko je vse skupaj spet dobro strimano, se barka naslednjič zaguga. Res, čista rutina. Zahvala za najino uigrano ekipo gre izključno Sparcraftu in njegovemu zastopniku pri Gorenjcih v Lescah. Na moj mail, da sedaj pa končno res želim vedeti, kaj je vzrok trganju zajl, mi mojster trgovec nonšalantno v odgovoru pove vse: kaj čmo, šit-hepns. O vzroku, zakaj njegove zajle, ki jih reklamira kot "ocean class" crkujejo kot po tekočem traku (v povprečju na vsake pol leta) - pa nič. Že res, da so na Balkanu doma dobri čevapi, ampak včasih si pa res želim, da bi živel kje drugje.

Sledi množica manjših opravil, ki jih lahko naredim, ko je barka v vodi, Vesna skoči do uradnikov in naredi klirens. Sosedje jo zapeljejo, najeli so avto za šest tednov. Za 175 evrov. Res je kripa, je pa tako rekoč zastonj. Tudi če se doda še gorivo, ne košta dvestotaka - za mesec in pol.

Cela marina sočustvuje z Malo in njenimi potrganimi zajlami, nasveti se vrstijo od vsepovsod. In vsi po vrsti se zgražajo nad Francozi in njihovo robo. Jasno, angleško so govoreči. Celo pri večerji nimava mira. Pristopi soseda, Avstralka, in nama poda listek s spiskom riggerjev na Pukhetu. Ah, ja... pa sem hotel pozabiti na dnevne tegobe, opazovati sončni zahod, jesti povprečno marinsko tajsko hrano in spiti six pack. V tolažbo mi je lahko le cena: na najboljši lokaciji, na umetnem otoku, je cena treh jedi v tajski restavraciji manj, kot cena ene same v tajski oštariji v Ljubljani.

14. marec 2015, sobota

Pangkor - Talang

Zjutraj nam ostane le še, da si prebereva kam sploh lahko greva naprej, plačava marino po malezijskih cenah in dvig ter spust po slovenskih. 360 evrov naju je stala zabava! Če samo pomislim, da so v Taurangi na Novi Zelandiji taisto naredili za 70 evrov. No, s sosedom Tomom malo poklepetava in ga pobarava, če ima informacije kdaj je high tide in kolika je globina pred marino pri low tide. 0,9 m, je strumen. In oseka nastopi čez štiri ure. Hej, bejžmo ven! Dokler še lahko. Malo mi je sicer zadeva čudna, ker me šef marine James ni opozoril in mi je napisal le GPS koordinate kje se gre (varno) v marino. In fer vozi vsako uro, ne glede na bibavico. Tudi pri vplutju nisem imel nobenih težav, sem pa poslušal zgode in nezgode pri tabornem ognju, ki so jih pripovedovali vrli sosedje. Kakorkoli, izplujeva opoldne in najnižja voda, ki jo vidim

na instrumentu je 3,3 m. Sledim pa Jamesovim in ne Tomovim navodilom. Kot že velikokrat, se je spet izkazalo, da je potrebno informacije dobronamernih sosedov (s šik iPadom v roki in naloženimi najnovejšimi Navionicsovimi kartami) jemati z veliko-veliko rezerve. Upam vsaj, da drži njegov podatek, da se lahko zapeljem pod mostovi pri Penangu.

Otoček Talang je vsega skupaj 15 milj oddaljen in tu se ustaviva, da ne plujeva ponoči. Če se odsidrava ob zori, sva popoldan v Penangu. Sploh sedaj, ko Mala doseže pri 1700 obratih tako hitrost, kot jo je pred sanitarno obdelavo podvožja pri 2300. Le gorivo bo treba počasi le natočiti - ta, ki ga trošiva, je še iz Bornea. In vmes nisva dvignila jader.

Na lepi peščeni beli plaži se sončijo - opice. Nad plažo je tropski gozd, ki začuda še ni metamorfiran v palmine nasade. In tako imajo opice še vedno svoj prostor pod soncem. In midva tudi. Dingi gre v vodo, vendar ne gre nihče nanj. Naredil je prostor roštilju na zadnji ograjici. Upam, da sploh še dela, štiri mesece je počival in glede na to, da je crknilo toliko stvari... No, naš stari, dobri roštilj se kljub letom drži! Malo manj se drži govedina. Obupna je. Jasno, uvoz iz Indije. Kreteni, še svinjino naj začenejo uvažati iz Saudi Arabije in žur bo popoln...

otok Pangkor še z morske strani

ribičev tudi tukaj dosti

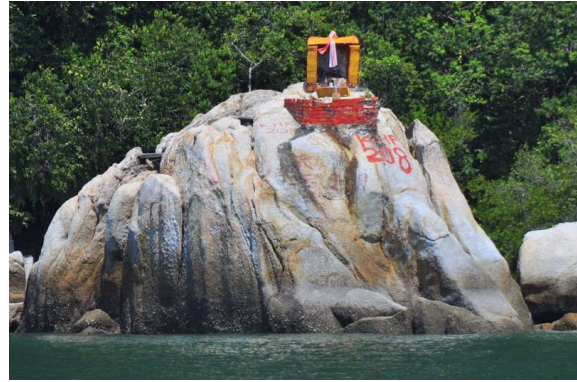
domorodske vasice ob morju

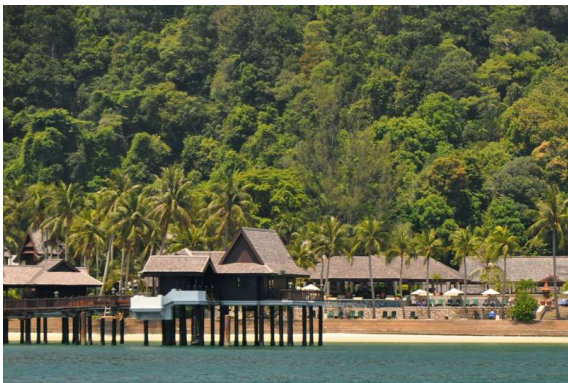
ta ribiška ladja je sigurno kitajska, ker je vsa v rdečem

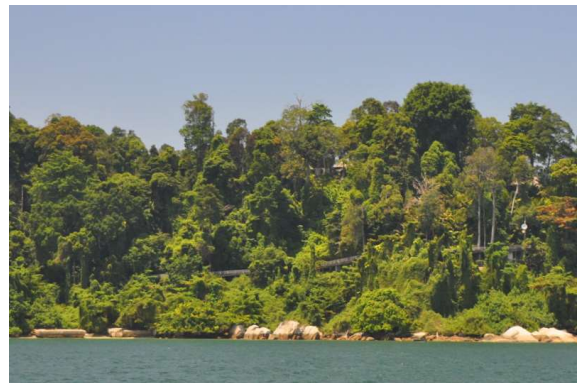
zmotili ribiča pri sem pa res en paparazzo

sezidano na skali kitajska vežica

bolj fancy resorti z bazenom in senčniki - čeprav nikoli ne vidim nikogar se kopati

viseči most po tropskem gozdu

poraščen majhen otoček sredi morja

opic kolikor hočeš ... sidrišče ni bilo najboljšo: nonstop so se ribiči vozili mimo in je naju guncalo gor in dol do noči

še le sedaj videla, da sem kupila indijsko govedino....in še le, ko se je odtajalo sem videla kakšna žvarovna je ajoj ... no nekaj koščkov mesa sem uspela celo narediti za

steak in ražnjiče

po skoraj mesecu dni azijske hrane, paše sem pa tja tudi kakšen BBQ

15. marec 2015, nedelja

Talang - Penang

Vstaneva ob zori in se zapodiva med neskončno mnogo (no, če že ne neskončno, pa vsaj neštevno mnogo) ribičev, ki vsi vlečejo mreže. Ni šans, da katera koli riba (pre)živi v tem morju. Ponoči je bilo vse temno, ko sva izplula, pa takole. Dobesedno več desetkrat sem moral popraviti kurz za 20-30 stopinj, sicer bi namesto rib ujeli Malo. Da bi zapustil krmilo in se usedel v kokpit, ni bilo šans. Ampak, ob desetih dopoldan nehava cikcakat. Ribičev ni več. Do kamor nese pogled (ne, ne, ni megleno, čisto lep sončen dan je). Digitalno! Kdo bi to razumel...

Popoldan nam pomaga tok, ni ga veliko, do enega vozla, a vseeno to pomeni, da prispemo, preden marino zaprejo. Z malo sreče. Pravzaprav z veliko sreče! Ko se mailamo in seveda povemo vse naše podatke je no-problem. Ko pa sem pred vhodom, je vode natančno 1,9 m (mimogrede, spet me je rešila kratka kobilica). Hja, ve se, koliko greza ima Mala. Natančno toliko, kot piše na zaslonu, kar pomeni, da smo vpluli v vodi, globoki velikostnega reda pogreškov meritve. Ufff... Ko nato to šefu omenim, je no-problem. In nato še doda, da je sedaj itak neap tide in da je razlika med plimo in oseko minimalna. Hej, kreten, to pomeni, da grem lahko ven samo, ko bo plima - a si to hotel povedati? Pa je spet no-problem. Ja, ja, no-problem, nema problema. Ali smo na Balkanu ali v Maleziji? Za povrhu pa je stric Anglež pri letih, ko bi moral biti že dvakrat v penziji.

No, parkirani smo globoko pod visokimi klifi. Klifi z balkoni. Še sonce ne more posijati na Malo, kaj šele jo veter odpihniti. Temu se reče sodobni turizem. In pričaka nas muzika, terasa-tanc bend špila pred Starbucksom. Ko neha, začne nov bend na novi lokaciji, direkt sredi pontonov. Poje, jasno, blond Kitajka.

In potem u-lajf. Tukaj vsaj tega najbrž ne manjka. Sosea, kanadski par, gresta tudi. Vsak svojo čelado sta pograjsala in šla. Tko simpl, zajahaš svojo Hondo in prehitiš Kawasaki. In prav nič ju ni motilo, da imata skupaj krepko preko 160 let. Ampak. Tako, kot sem z lahkoto shujšal lani v Avstraliji, bi tudi tukaj. Ogromno restavracij, pa se ne da nikjer jesti. Edina obetavna je polna in bi bila sedemnajsta v čakalni vrsti, vse ostalo je pa neskončno nobl. Nobl pomeni, da nudijo evropsko hrano. In to ne kakršno koli, temveč same izbrane evropske kuhinje z angleškim fish'n'chipsom na čelu. Pa odlične irske krvavice nudijo v sosednji (ah, kako sredi Malezije paše smrdljivi poper!). Sledi še en fišendčips, potem pa... potem je nemška birtija z echte frankfurtericami. Da Subwaya in Starbucksa sploh ne omenjam (le KFC manjka, strašno ga pogrešam). Jeva v restavraciji, ki se nama zdi najmanj slaba izbira. Nudi jedilni list na dvajsetih straneh in le na eni so azijske jedi (pa še tom yam kung, ki sem ga naročil, je bil pod kritiko). Groza! Če jutri ne rentava avta in se ne odpeljeva nazaj v Azijo bom šel spet lačen spat...

če vstaneš ob zori te pričaka lepo sonce

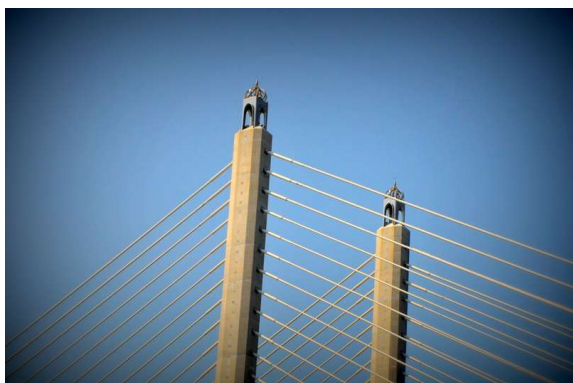
kamor ti oko seže sami ribiči in ribiči in ribiči ...

sami taki z mrežami okoli naju: Tone je vozil slalom po morju :)

novi most, dokaj malo prometa je po njem

se razlikuje od starega, še delujočega po tem, da je ta načičkan s kronami

kdo ve zakaj je sredi morja potrebno narediti ovinek ?

pogled kvišku iz kokpita marine na otoku Penang; en dan te marine stane 10€ (z vročim tušem, pralnim in sušilnim strojem, internetom itd...)

no, buljim direktno v Sturbuks, ki sem jih našela med vožnjo do glavnega mesta z avtobusom vsaj 5

a gremo v irish oštarijo ali najboljšo angleško? v obeh prodajajo fish in chips :(

prostor kjer igrajo in pojejo glasbeniki - 50 m stran od barke !

Mala parkirana kot se šika

kao riva ob marini; ker je bila nedelja, je bilo ogromno ljudi

16. marec 2015, ponedeljek

Penang

Najprej nekaj marinskih opravil in iskanje rentiča, ki se izkaže kot nepotrebno opravilo. Avtobusne povezave so odlične in neprimerljivo cenejše. In tako se z busom odpeljeva v Georgetown, Unescovo svetovno dediščino. Pol urice (po vodi je bilo hitreje, tam ni gužve) naju fijaka kapitan avtobusa. Tako piše na veliki tabli za njegovim hrbtom. Ja, saj je konec koncev tudi prav tako. Če imamo kapitane ladij in kapitane letal, imejmo pa še kapitane avtobusov. In ne šoferdžije, kot tam, kjer nekdo poje. Konec koncev, avtobusi tukaj so supermoderni. No, nekaj iz Ko to tamo peva pa se name je vseeno zgodilo. Karte na pregled! Sploh ne pomnim, kdaj sem nazadnje videl kontrolorja.

Georgetown je bilo danes peklemansko vroče mesto z nekaj kolonialnimi stavbami, nekaj muzeji in predvsem zelo živahno sosesko Little India. Mislím, da sva videla tudi dve mošiji ter kakih pet ali šest budističnih templjev in prav toliko krščanskih cerkva. In, ja res je, tudi SDAjevci so prisotni na Penangu. Kar pa na utrip države nima nobenega vpliva. Uh, če se samo spomnim tihomorskih otokov in njihovih zapovedi o nedelu ob sobotah ali pa ob nedeljah. Tesco, prehrambeni mall s pridruženimi trgovinami (ala Cyty Park v Ljubljani) je odprt, citiram, Monday to Sunday 8am to 1am. Ne, ni tipkarska napaka, vsak dan delajo od osmih zjutraj do enih ponoči. Tudi med prazniki. Ej, naši ljubi krščanarji, ki ste hoteli zapreti trgovine ob nedeljah, zmotno misleč, da bodo potem ljudje drli na maše, pridite in se malo učite kako to poteka v muslimanski deželi. Ne v mallu, kamor niti nisva zavila, ampak v indijski četrti v majhni trgovinici sva končno kupila tepihe za barko. Enega velikega, do jutri zjutraj nama ga razrežejo na kose, ki jih midva potrebujeva. Kamorkoli prideva, povsod iščeva tepihe. Že več kot leto dni. Po renomiranih trgovinah in po vaških svašarnicah. Brez uspeha.

Kakorkoli, Georgetown ni naredil prav posebnega vtisa name. Kot zanimivost morda le to, da sva v indijski četrti na štantu jedla popolnoma sprejemljivo košto za en ringit (0,25 evro), za steklenico ohlajene vode pa plačala dvakrat toliko (pol evra). In se kasneje preselila v Hard Rock Hotel (in njegovo filijajo, cafe). Vesna je šopingirala, jaz sem pljučkal pivo. Pivo po 31 ringitov. Plus government tax plus service tax. Ampak, v veselih uricah je pay for one - get one FREE. Free, hja...tukaj se je vsaj splačalo. Devet evrčkov sem prišparal! Tako dragega piva ne pomnim po Reykyaviku 1999 in Dubrovniku 2000. Pa še Vesna je dobila enega zastonj, ko je pri šanku zažnjarija, da ne ve kam bi s kuponom za FREE špagete aglio olio (sredi Azije?), ki jih je dobila kot dobra stranka v Hard Rock Shopu. Hotela je sicer unovčiti priigrane milje iz prejšnjih Hard Rock Cafejev, a ji jih tukaj niso upoštevali. Priigrala jih je v Hard Rock Cafejih in ne v Hard Rock Hotelih. Drug tozd in zato ne šteje. Brez pardona.

Špagete s česnom torej odkloni in mahneva jo na pristno domačo hrano. Ustaviva se v eni izmed množice oštarij na poti domov. Spet jeva odlično! Vsak svojo vrsto ribe in vsak svojo vrsto pečenega riža. In isto vrsto tigra. Več tigrov. Za tukajšnje razmere ni bilo poceni, sva pač sredi mondene četrti, slabe četrstotaka evrov so nama vzeli za vse skupaj, a se je splačalo.

blok čisto poraščen z zelenjem sredi mesta

tudi v templju je vroče in edino spanec pomaga, da prebrodiš najhujše vročinske ure

templji imajo vedno živopisane figure

kdo ve kaj pomeni ta znak na vratih?

del notranjosti templja

nekoč je bila v centru mesta marina...sedaj ostali le še količki; očitno bi bilo potrebno veliko denarja vložiti v ponovno izgradnjo marine

kuhana čičerika za snack

ali pa razna nabodala: ribja, piščančja, raki

ob obali je živahno tudi na začetku tedna

indijci pripravljajo cvetlične venčke

izredno lepi venčki in zelo zelo dišeči ...

možakar krepko v letih poganja rikšo brez problema

17. marec 2015, torek

Penang - Bidan

Vesna se odpravi po tepihe z avtobusom. Vse so zašili, kot smo se zmenili. Le, hmmm..., tolerance jim niso ravno jaka strana. Dva centimetra so falili širino, toliko je razlike med dvema tepihoma, A-ja-ja-jaaaaah! Indijci. Pa tudi nova obroba (to je tam, kjer so rezali originalni velik tepih) ni enake barve, kot je original. Šlomprija. No, vsaj novi so in niso bili dragi, če so že šlompasto narejeni.

Ob plimi izplujeva. Tokrat je pod kobilico slabe pol metra in lepo se odpeljeva do otočka Bidan, na četrtni poti do Langkawija. Jutri naprej. Lotim se zamenjave senzorja krmila. Moj je izdahlil, imam pa enega, ki mi ga je dal Steve na Yapu. Preživel je tajfun, ko se je njegova bark potopila. Rezultat? Dela in ne dela. Ne vem, kaj bi. Za enkrat sem ga odklopil, avtopilot tudi brez tega krmari, le malo manj natančen je. Na Langkawiju pa preverim, če lahko dobim novega. Vsekakor menim, da mora biti avtopilot v perfektni kondiciji. Hja, 40.000 milj je očitno le pustilo nekaj sledov za sabo.

Še roštilj (tokrat je bil tudi nedovoljena hrana) in službovanje, pa je mrak.

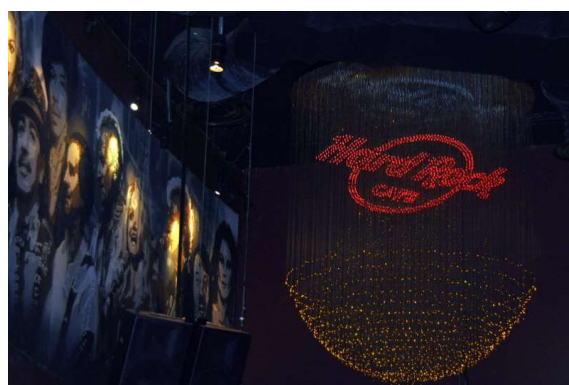
ulice še vedno okrašene za kitajsko novo leto

utrip indijske četrti

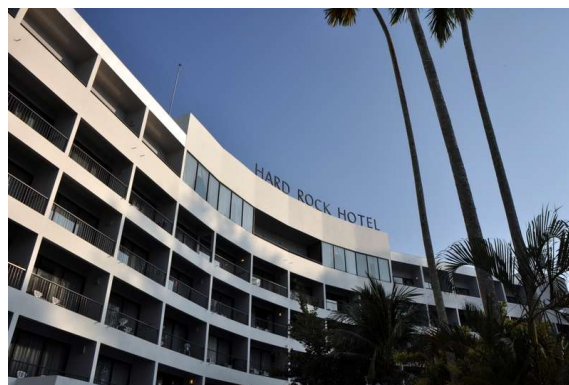
tukaj so šoferji avtobusov kapitani..

hard rock cafe na Penangu

v v znamenju HRC

in hotelski bazen je bil poln plavalcev kar je presenetljivo

18. marec 2015, sreda

Bidan - Langkawi

Ko petelinčki odpojejo, mi že jadramo. Ja, res je, jadramo! Sploh se ne spomnim, kdaj smo nazadnje. Danes imamo jutranji termični veter, idealen za Malo. 3 Bf z boka pomeni 7 vozlov hitrosti. Dobro pol poti je tako, potem ima veter siesto in ko se spet vrne na delo, smo že parkirani v marini, Royal Langkawi Yacht Club po imenu. Če do sedaj nisem imel prav nobene pripombe nad osebjem v Maleziji, je pa tole tukaj katastrofa. Komaj kaj izvem, kdo je kdo na Langkawiju in ko končno primarširam do čendlerije, je ta zaprta. Pa, če tudi bi bila odprta, ne vem, kaj bi si lahko pomagal, vse skupaj je v enem kontejnerju. Sredi gradbišča. In za plankami, na katerih piše Royal Langkawi Yacht Club closed for renovation - See you in November 2015! Ah, ja... Najboljšega vtisa niso naredili niti, ko sva prišla. Dopoldan po telefonu povedo, naj jih pokličemo na VHF 69, potem se izkaže, da poslušajo VHF 67. Ko se predstavim in povem, naj mi pokažejo privez, je odgovor strumen: Jes-sr-jor-itiej-sr. Ma, dečva pred marino sem. Jes-sr-aj-nid-jor-itiej. Maj-itiej-is-nau. Jes-sr-vat-is-jor-itiej. Uff... Aj-em-et-di-entrans-pliz-alokejt-as-ej-slip. O-jes-sr-jor-itiej-is-ven-sr. No, takrat smo že za valobranom in dva marinerota ne glede na to, da ne poznata mojega ETA, pribiciklirata in naju sparkirata. Azijci...

Pojejo telefoni, skype, maili... Potem pa malo naokoli. Kot je čudno izpadla marina, tako čudno izpade tudi Kuah, glavno mesto Langkawija. Popolnoma nič ne spominja na Azijo in njeno kaotičnost na eni in impozantno bahavost na drugi strani. Kot bi priplul na kak tihomorski otok. Vse skupaj je precej remote. Tudi zgradba z blestečim nazivom Mall je enonadstropna in v njej domuje le peščica trgovin. Ampak. Pomembno je, da gosti ono z napisom duty free. Heineken po 65 centov je zelo ugodno. Vina so dražja, nekajkrat dražja kot v Panami, cene so približno na slovenskem nivoju.

Še plesni nastop si ogledava zvečer, potem ko sva gledala akrobate na nebu podnevi. In na večerjo. Ampak. Nikakor ne uspeva najti restavracije, ki bi nama ustrezala. Fast food, western ali indian food in kot pika na i, arabian food. Kuskusa pa v deželi morskih dobrot res ne bi jedel, hvala. Končno se nekam usedeva in jeva bolj tako-tako, podobno kot zadnjič v Straits Quay na Penangu. Očitno je tudi tukaj potrebno imeti avto za dobro košto...

orel - znak mesta Langkawi

v pristanišču je živahno

zvečer naletiva na malezijski glasbeno/plesni ansambel

lokalni plesi, nič obarvani za bele turiste ...super!

gledalci so bili skoraj vsi le malajci

19. marec 2015, četrtek

Langkawi

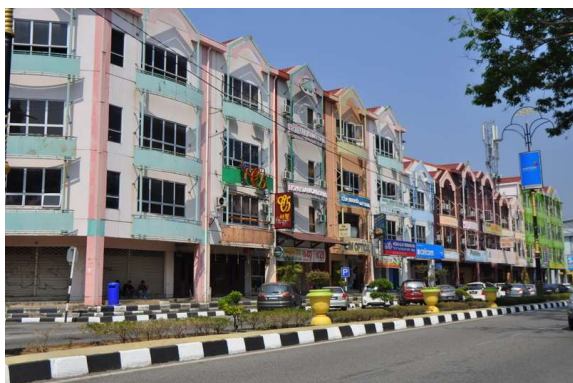
Današnji dan je bil kar aktiven. Začel se je sicer slabo, od zore do poldneva delam, Vesna zrihta rentiča in potem me čaka. In žnjari. Kar naj čaka, bo vsaj videla, kako to zgleda, ko jaz večinoma čakam njo. Kličem na nekaj števil, brez uspeha, pa se odpraviva do tja kar osebno. No, potem pa šok. Ne delajo, ker so na dopustu (Sorry for any inconvenience). Na dopustu so, ker je jutri praznik in potem vikend. A-ja-ja-jaaaah! Samo še tega nama je bilo treba. Panika zavlada na duty free otoku! Jutri sva nameravala izpluti.

V avto in nazaj v marino. Ali dela jutri fuel barge. Dela. Ali si ziher? Ne dela. Ok, kaj sedaj, dela ali ne dela? Dela. Ma, punčka, daj ti en telefon naredi tja sredi morja in vprašaj, prav? Ne dela. A si sedaj res čisto prepričana? Ja, ne vem, tako je rekel. Hja, in potem si pomagaj s takimi informacijami, če znaš. Zihr je zihr in se odveževa in zapeljeva na črpalko sredi zaliva. Natočiva 480 litrov, plačava 250 evrov. Ni švoh. Pa nazaj na privez. In ker marinerotov kljub dogovoru preko VHF ni (ena najbolj šlampastih posadk po marinah do sedaj!), nama pomaga pri privezovanju sosed Stanislav, Čeh. Pred enajstimi leti je z družino (takrat še dvočlansko) izplul in do Malezije do sedaj preplul že 40.000 milj. In razširil družino.

Sledijo uradniki, ki (spet v nasprotju z zagotovitvijo receptorke) delajo vse dni, ne glede na to ali je praznik ali ne. In ne obračunavajo nadur. Informacije... Tako, papirje imava, čendlerijo in podobne stvari bova urejala na Tajskem, na vrsti je turizem.

Malo sva tuhtala, ali dati 8 evrov za žičnico ali ne. Pa sva se odločila, da greva. In prav sva se odločila! Za razliko od one kot Straža na Bledu dolge "world famous cable car" v Novi Zelandiji, je tale popolnoma normalna zadeva. Še več, 700 višinskih metrov naredi v dveh stopnjah in konča se na sami skalnati špički. Za povrh se ponaša z dvema presežnikoma: najbolj strma kabinska žičnica na svetu in najdaljši razpon (skoraj kilometer) na svetu na enozajlskih sistemih. Na vrhu je kar impozanten razgled, ki bi bil čudovit, če ne bi bili v z vlago prenasajenih tropih. Je pa zato poskrbljeno za še eno posebnost kar na spodnji postaji. Čakalna vrsta je kar dolga in se vije, kot včasih pred gondolo za Vogel. Ampak. Sredi vrste je čakalnica (in pred čakalnico obvezno fotkanje). Za čakalnico je velika srebrna kupola in vanjo se vsakih nekaj minut preseli vsebina te čakalnice. Pa se lepo posedemo, skoraj poležemo po foteljih. Šov s začne, slika je okoli in okoli, od horizonta do zenita. Marsovskega. In na Marsu je postavljen rollercoaster, tak ta-zaresni! Vožnja se začne, vtisi so pristni, publika cvili. Vesna na koncu prizna, da ji je bilo kar malo slabo, ker se je tako vživela v vožnjo. Tehnologija, kar malo v zaostanku sem s tem. Še niti ne en mesec nazaj sem se čudil 5D gledališču, tukaj imajo že 6D gledališče. Sky is the limit...

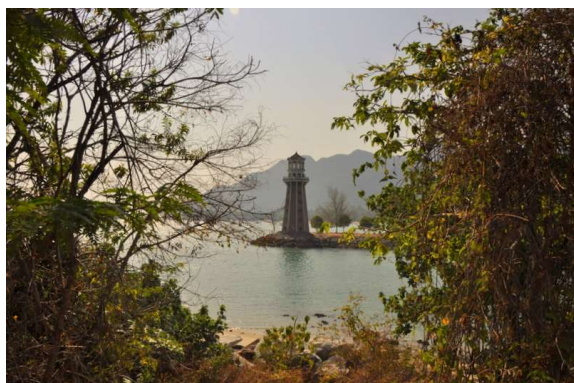
Še naokoli otoka se zapeljeva, časa ni veliko, otok pa tudi ni pretirano velik. Ko pade mrak, se preseliva v duty free supermarket in nabaviva nekaj malega špiritov. Nekaj malega, jasno, saj sva plačala vsega skupaj le dobrih 300 evrov. Mala se je danes kar pogreznila v vodo, toliko sva jo obtežila. Več kot 700 dodatnih kilogramov, od tega kakih 150 litrov alkohola v obliki vina in piva, ...

mesto langkawi, pisane zgradbe, na katerih pa se pozna vpliv vlage

marina Telaga

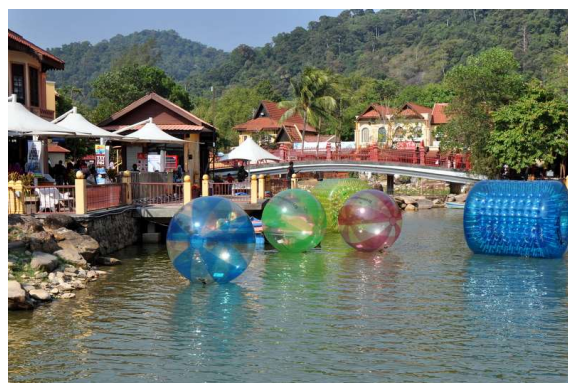
svetilnik pri marini Telaga

sidrišče pri marini Telaga je bilo kar polno

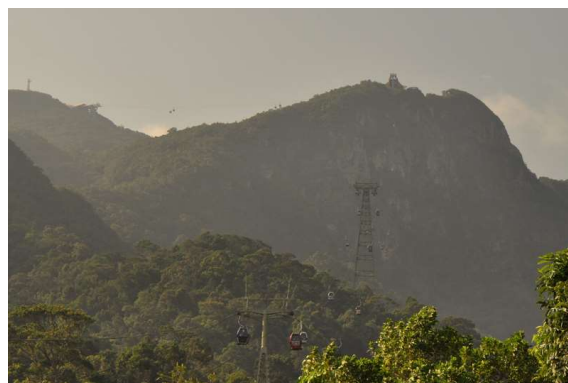
ženske na plaži se niso kopale, kaj šele sončile...bolj uživale v hrani in pijači

zabavišni del otoka - naprej od Telage

...in polno novodobnih igrac

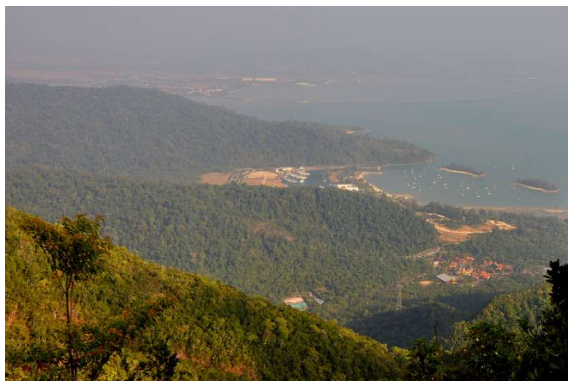
žal je vidljivost slaba zaradi vlage

vožnja za nas nič posebnega; a za malajce dogodek, večina prvič z gondolo

čakanje v vrsti za vstop v gondolo avstrijskega porekla

pogled z vrha hriba

vmesne postaje

20. marec 2015, petek

Langkawi

Vesna vrne rentiča in dobi nazaj kavcijo. S tem kupi bathe in potem vrne vtikač za 67 A (standard v najbolj prijazni marini na svetu). In spet ji vrnejo kavcijo. Z njo plača marino in ostane nama še za pivo in pol v kafiču na marinskem bazenu. Pa naročiva pivo in pol. Pa dobiva dva. Polovice ne točijo. Dajo pa vedno polovico na račun hiše, če se tako izkaže. In še nasmešek - mislim da prvi nasploh v tej marini.

Greva, torej. Smer Pukhet. Ampak, ne še tako hitro. Sosedu ni prav, da greva, sedaj ko je plimni tok močan, naj počakava par ur na slack water. Halo!? No, glej stric, imam delo za tebe. Pridi dol s tvoje barke in namesto, da čebljaš neumnosti, poprimi bow line in si predstavljaš, da si bow truster. Ali pa me pusti, da grem po svoje. Kapčiš? Ne kapči, pride in drži špago, kreten. Tako, sedaj pa bo menda res konec slabih vtisov iz tega kraljevega jahtnega kluba.

Saj ne greva daleč, le do Telage. Dve urici na motor. Cikcakava med kakimi desetimi ali petnajstimi vojnimi ladjami iz raznih držav, ki so priplule na Maritime and Aerospace Exhibition. Nad nami frčijo frčoplani, od dvokrilcev do nadzvočnih jetov. In spet je aromiting šov. Poznam jih, ki bi uživali v predstavi. Jaz sem najbolj užival, ko sem na VHF poslušal: "Korean war ship 226 this is US warship 67, on channel 69, over." Tišina. Potem se ponovi prvi stavek in se ponovi drugi stavek (stavek tišine torej). Kakšnih pet, sedem minut traja zabava, potem se oglasi nov glas: "Korean war ship 226 this is US warship 67, on channel 16, over." Aha! Sedaj gre zares, šef je prišel osebno do radia in so presvičali na mayday kanal. Zares gre pri enih, drugi so hladni kot špricer in odreagirajo popolnoma situaciji primerno in predvidljivo. Enostavno, ne odreagirajo. Amijev glas je iz poziva v poziv bolj nestrpen in prav zanima me, kako se je zadeva razpletla. Nisem poslušal do konca, sidrati sem se moral in to nekje, ko ob oseki ne bom postavljen na klocne. Pri dveh metrih bibavice se na izmerjenih 2,3 metra verjetno ni modro sidrati...

Takole, še nocoj imava malezijski net, potem pa - inšalah. Če uspeva sredi morja brez veliko bathov kupiti tajskega, bo to fino, če ga ne, ga kupiva na Pukhetu drugi teden. Satelita še nisem aktiviral.

dekle nabira ribe, školjke

tako lepe plaže, toplo morje, a plavalcev ne vidiš

marina Royal Langkawi yacht club je sedaj v renoviranju...ampak zelo neprijazno osebje ... kako že pravijo? polna rit, pa ni potrebe ...

še zadnji pogledi na mesto

Indijski ocean 2015

Tajska

21. marec 2015, sobota

Langkawi - Tarutao

Še zadnji maili na malezijskem omrežju in zapuščava Djutifrilandijo. Spet ni vetra, dvignem sicer jadra in po pol ure ob hitrosti okoli 2 vozla obupam. Ne mudi se nama, Ko Lipe je vsega dobrih 20 milj stran in še eno uro bomo profitirali, od danes dalje smo na UTC+7.

Ob enih smo res na sidrišču, kjer pa v nasprotju s pričakovanji skoraj ni pleasure crafta (en gliser z napisom Royal Thai Navy mislim, da ne paše v to kategorijo). Dve jadrnici in mi. In nešteto prduljic. Je pa zato na sredi zaliva ogromen ponton, kamor se vežejo ferryji in speed boati vseh velikosti. Na obalo pa potem, turisti, z water taxijem. Da jim denarnico dvakrat operejo, pametni Tajci. Pa še brezposelnost med nekvalificirano delovno silo rešujejo na tak način. Ko v petih minutah naštejemo pet takih speed boatov in krdelo water taxi prduljic (to so oni čolnčki z motorjem na višini glave in dolgo postrani osjo ter propelerjem tik pod gladino - ali pa tudi ne čisto pod gladino) ter še posebej, da sva sidrana (po tretjem neuspešnem poizkusu) precej slabo in da sidro ne zdrži 3000 obratov motorja, se odločim za premik. Vesni sicer ni prav, a nekdo pač mora biti kapitan.

Naslednji cilj je Tarutao, 25 milj oddaljen otok. Vmes, nekje na pol poti, obplujeva tudi otok Ko Tanga. Razmišljava o sidranju, vendar tudi tu sonar ne pokaže pravega materiala na tleh. Šoder je ali celo koralno dno. In 20 metrov globine. Nak, gremo tja, kjer pilot obljublja mivko. Problem cele JV Azije je, da je voda tako motna, da se ne vidi skoraj nič v globino. Na Pacifiku sem pogledal preko ograjice in se odločil, kam vreči sidro. Ta metoda tukaj odpove. Morda je vidljivost meter, včasih celo manj. Danes je za povrhu celo vidljivost nad vodo slaba, le slabo miljo (en kvadratni meter velika bela tabla in te zadeve, če se še prav spomnim iz šole, kako se meri vidljivost). Dežurna fotografinja je precej razočarana.

Zato pa, nova država, nove ribolovne metode. Tukaj so paradna disciplina parangali. Adijo vlečenje in polaganje mrež iz Malezije. Adijo FAD in neosvetljeni čolnčki iz Filipinov. Adijo ... hmmm ... neribolov iz Pacifika.

Večer je idilično lep, tako rekoč kičast! Nič mailov. Nič dela. Ni interneta. In prav je tako, vikend je in končno sva tudi midva prosta...

otočki hecni oblik in zeleni

22. marec 2015, nedelja

Tarutao - Ko Rok Nok

Sinoči se sidramo deset minut za jadnico z Langkawija, danes se deset minut za njo odsidramo. Na obali je budnica in nekaj deset mladcev v telovadni opravi teka gori-doli po plaži. Prepričan sem bil, da sva sidrana pred resortom, sedaj pa vidim, da je to bolj podobno mladinskemu kampu. Kakorkoli, izplujeva v smeri Ko Muka, da si ogledava prečudovito Emerald Cove. Tako zatrjuje Southeast Asia Waters Pilot. Awesome! Pa vmes prebereva Mitkin dnevnik, kjer to turistično atrakcijo primerja z atrakcijami z Nove Zelandije. Takoj obrneva drugam! Ko Rok Nok je nova sanjska destinacija. Upam, da drži, da je voda tam kristalno čista. Do sedaj od Mikronezije sem ni bilo primerno za namočiti niti noge, kaj šele kaj drugega - razen, če kdo uživa v plavanju v morju, ki je po barvi nekje med kakavom in belo kavo z nekaj dodatki marcipana.

Med potjo ni dolgčas, opazujem ribiče. Ribolovno enoumje so tukaj doterali do perfekcije. Toliko parangalov, kot na vsega nekaj milijah Andamanskega morja, nisem videl na celotni poti od Izole do sem. Nekaj sto jih je razmetanih v vidnem polju (in vidljivost je zelo slaba!). Če ribe preživijo tak presing, ala jim vera! Če se že z glavo ne zaleti v trnek (itak je morje tako kalno, da riba ne vidi meter pred sabo), se pa prej ali slej naj natakne s plavutjo ali repom. Ni šans, da se neujeta splazi iz tega labirinta.

Ob treh sva torej bojana na Ko Rok Nor. Narodni park (tukaj je vsaka skala, ki štrli iz vode, narodni park) obeta naravne lepote. In res! Končno voda, kot se šika. Vidi se do dna, petnajst metrov pod Malo. Prvič od oktobra lani. Dingija v vodo in Vesna na snorklarijo. Malček sem bil v dvomih ali bo Parsunček po štirih mesecih počitka delal, pa je bil strah odveč. Pali iz prve. Pod vodo je lepo, korale so žive in živobarvne, rib je ogromno, cele jate te obkrožajo med plavanjem. Pa vijolični osati, vijoličnomodre in roza zvezde in še kaj bi se našlo. Splačalo se je narediti ovinek in izpustiti awesome kivijevsko jamo. Konec koncev, tudi nad vodo ni slabo, tropski gozd na hribovitem otoku se konča z belo mivkasto plažo, le-ta pa se nadaljuje v azurno modro morje.

Med snorkljado in roštiljado nas obiščejo rangerji. Nesini-pa. A? Nesini-pa. Uf, kaj bi to lahko bilo? Nesini-pa. Narodni park? Jes-nesini-pa. Aha, inkasanti. Koliko pa želijo gospodje imeti naših denarcev? Fol-handled-pe-peson. Aha (tako, kot sem si prebral), v redu je. Hov-meni-on-bot? Dva sva, jaz in Vesna. Ooo-ju-keptn. Tako je. Ooo-keptn-fli. No, to je pa lepo, hvala. Bot-not-fli-bot-pej-on-hanled. Skupaj petsto, torej? Jes-fiv-handled. 14 evrčkov, sedaj, ko je evro v buli napram bathu, ni pretirano - za nas, ki smo že bili v Lipi naši. Ampak, vseeno. Kdo bi jih razumel? Barka plus ena oseba je 100 bahtov. Vsaka dodatna oseba pa po 400. Azijci.

In ker satelitskega interneta še nisem reaktiviral, sva ostala nocoj v komunikacijskem molku. Včeraj sva imel še malezijski roaming in nekaj malega preostalih ringitov kredita na najinih predplačniških karticah. Danes, sidrana ob skali sredi morja, pa je tudi ta opcija odpovedala. I nama teško...

ta osat je bil danes pa number one ! fenomenalno!!!

in neverjetno veliko ježev

kamorkoli ti seže oko: sami parangali

...res neverjetno ...ni šans, da to pluješ ponoči

plavanje skozi jato zebrić ...uživaaam

v ZF filmih bi v teh koralih sigurno bila bitja iz drugega sveta

cofkaste pisani stvori na koralnih glavah

nešteto jat rjavih ribic katerih nisem nič motila

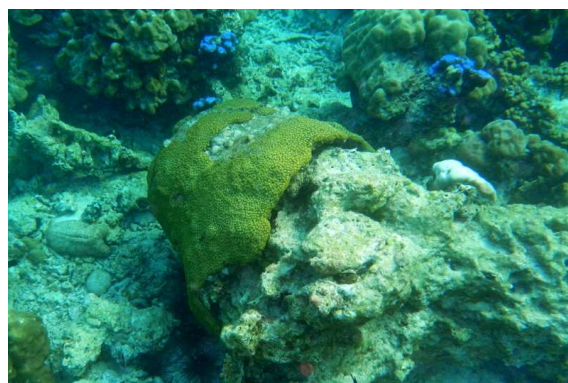
bledoroza morske zvezde

zelenorumena školjka je rahlo odpirala/zapirala usta :)

igla se je le odločila prepustiti mojemu fotkanju

kot preproga po kamnu se je razlila korala

23. marec 2015, ponedeljek

Ko Rok Nok - Ao Chalong, Puhket

Mislil sem, da bova izplula prva, pa sva med zadnjimi. Ob sončnem vzhodu. Nekaj jutranje termike naju lepo pripelje do petnajst milj oddaljene druge skupine skal sredi morja, Koh Ha Yai. Spet kristalna voda in atraktivne pečine. Privez na bojo (če bi prišla deset minut kasneje, bi ostala z dolgim nosom) in Vesna pod vodo. Spet lepa snorklarska izkušnja, ogromno čudovitih pisanih rib in malo manj koral. Vsekakor pa je nad in pod vodo daleč največ homo turistikusa. Če se bo zadeva tako razvijala, bo potrebno pod vodo uvesti prometne znake, kot pri nas na smučiščih. Da ne bo prihajalo do trkov in nesreč. Da poteka vse po predpisih skrbijo rangerji. Saj, prometa od vodo ne urejajo, vstopnino pa zelo vestno in skrbno pobirajo. Tokrat kapitan ni fli. Dvaindvajset evrčkov nama zaplenijo, gusarji, za enourni postanek. Drugi kraji, druga oblast, pa čeprav z istim zvenečim nazivom "National Park Rangers".

Plujeva relativno blizu legendarnega otočja Phi Phi in tuhtava ali se ustaviva ali nadaljujeva proti Pukhetu. Tokrat je snorklarica Vesna strumna, nič se ne bova ustavila, ne grem spet v gužvo. Saj je še veliko lepih snorklarskih destinacij na tem svetu, kjer človek lahko uživa pod vodo v samoti in miru. Pa tudi najin tedenski budget za Tajsko, ki sva si ga omislila še na Langkawiju (45 evrov) je po dveh uspešnih piratskih napadih že pošteno načet in nujno potrebujeva trgovino z denarjem. In trgovino z internetom tudi.

Uro pred planom sva se bojala (kar na eno bojo v lasti big catamarana, kot pove sosed in hkrati doda da for one night - no problem). Kmalu nato sva tudi pristala. Spet sem se naučil nekaj novega: dingija se potegne iz vode in pusti na pontonu. Denar se da kupiti za prvim vogalom, z netom je malo težje. Uradnih trgovin ni, v lekarni pa prodajajo pakete tipa "internet za tujce". Nekaj tajskih in nekaj burmanskih operaterjev. Kaj slednji počno tukaj, ni jasno niti nama, niti podajalcu. No, njemu ni nič jasno. Ok, bomo pa kupili na slepo, cena je itak simbolična, evro in pol za enega operaterja ter 5 evrov za drugega za en teden unlimited data+voice. Ni pa simbolična cena večerje. Po mukah sva med čikenšiti in hamburgerji sploh našla tajsko hrano in še ta je bila (vsaj moja) precej pod nivojem. Pravzaprav je bila kar na nivoju, avstralskem...

večja riba je imela tako izbuljene oči, da me je bilo kar malce strah

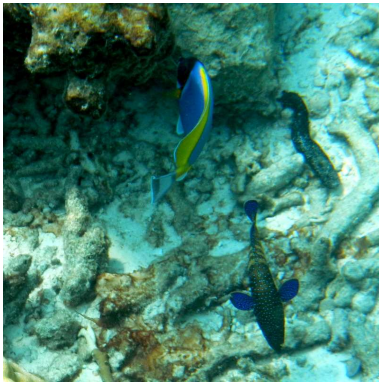
potapljačev, ki so imeli učne vaje je bilo pod vodo nenormalno veliko

sedaj bodo spet samo ribe in ribe :) ... korale so tukaj več ali manj uničene

samo to vrsto živahnih sem opazila

lepotice !

tudi modre zvezdice niso manjkale

prelepa modroustka

posebnica

24. marec 2015, torek

Ao Chalong, Phuket

Najprej oblast. Vsi so na koncu pomola, eden do drugega, v ganc novi zgradbi. Kdor je že kdaj bil tukaj, ve kako doooooolj je ta pomol. Najprej v sprejemno pisarno, kjer je podobno, kot na francoskem St. Barthu, računalnik, kamor se vnese vse podatke in potem sprehaja od uradnika do uradnika, ki imajo na steni lep plakat z workflowom. Pozdrav 5s, pregled dokumentov 15s, ... in tako dalje do ... izpis 30s in podpis stranke 10s. Voila! Zanimivo, celo držijo se tega. In nobenih doplačil, s katerimi grozi noonsite, ni. Bravo Tajci!

Takole, ko končno nisva več ilegalca na Tajskem, se odpraviva v mesto. Jaz najprej v šoping denarja. Za slabih 600 evrov bathov dvignem na bankomatu in hočem vajo ponoviti. Ne gre. Ok, pa drugi bankomat. Ne gre. Pa pol toliko. Ne gre. Pa četrt toliko. Tudi ne gre. No, draga moja banka, koliko denarja pa bi mi ti še dala? 63 bathov. Euro in triinosemdeset centov! Ma, to sem pa zadel zadnji dvig, ni kaj. In zadel sem tudi polog. Polog v trgovini. Čendleriji. Skoraj vse gre nazaj ven iz denarnice. Pirotehniko sem kupil...

Pozanimava se malo za rentiče in potem še v nakup interneta za mladino. Pa ne gre tako enostavno kot za starino. Mladina ima ajfone in takih simov pač nimajo v lekarni, kjer sva jih kupila midva. Malo turneje, kjer si ogledujeva trgovinice in oštarije, da prideva do prodajalca ajfonov. Sim ima, ne zna ga pa topupat. Ah, ja... le zakaj otroci nimajo normalnih telefonov, kot ves pošten svet! Pa kupiva sime in iščeva daje. In najdeva. In mojster aktivira vse tri sime (ja tri, še sam sem zamenjal svojega včerajšnjega z novim, da ne bom izpadel tak brezveznik v očeh otrok). Po vseh teh nakupih mislim, da bi me počasi lahko uvrstili kar med AIS dilerje za Phuket.

Pustimo net, raje se vrnimo k lepšim temam. Kot rečeno, ogledava si oštarijo in odlično jeva - jaz celo repete. Pijeva pa Singho. Prvič, drugič je no-mor. Je pa zato Singha Light. Pa še tretjič - no tretjič je spet no-mor in je zato Changa. In v oštarijo zavijeva čez nekaj ur še enkrat. Spet sva zadela terno, nekje bogu iza ledja in mama ter ata super kuhata. Za naju dvakrat. Piva nimata, pa no-problem, ga gresta kupit k sosedu. Dvakrat dva dvojna. Tokrat je na sporedu Leo. Tudi prav. Hrana pa, spet odlična! Očitno je potrebno narediti le nekaj korakov od uhojenih turističnih poti in že je spet vse pod kontrolo. Vendar. S tem najinih prehranjevalnih navad še niso izčrpali. Pred mallom je festival hrane. Koliko različnih jedi! Nekaj jih poskusiva, vseh ne moreva, že tako sva prenažrta. Vesna se odloči celo za gosenice (malo je sicer nihala med praženimi ščurki, črvi in gosenicami) in pove, da so odlične. Kot bi jedla svinjino (no, potem pa res ne vem, kaj je narobe z nami, ki jemo svinjino).

Nazaj grede je že mrak in barčki so se začeli odpirat. In z vso odgovornostjo lahko zatrdim, da tukaj v bare hodijo samo mlade in fejest punce. Take, v minicah (ali še manj). Vesna pravi, da bi me rade osrečile. Nima pojma. Mene osreči samo ženska, ki ni tečna (citata, sposojen od Plemenitega). Še zanimivost. Na Tajskem sem danes videl tri zaferedžane gospe, kjer so samo oči ven gledale, v muslimanski Maleziji v dveh mesecih samo eno (in še dve dodatno, turistki z možem v arabski opravi). Seveda pa to niti najmanj ne popravi povprečja. Malajke niso niti do kolen (kaj kolen, niti do peta!) Tajkam. Haug, govoril sem!

Aja, najin plan, da do dvanajstih izplujeva drugam sva prestavila na - manjana...

registerska tablica na tajskem - motorist je očitno ljubitelj FCB

pristanišče Ao Chalong - pontoni bi lahko bili boljši in tako razbiti glede na maso ljudi, ki gre vsak dan po njih

...saj ne moreš verjeti, pa vendar ... naša radenska, katero z veseljem pijemo je tukaj na jumbo plakatu sredi mesta Ao Chalong

riževi piškoti - odlični ! prodaja na stojnicah oz. menda se temu po novem reče v LJU odprta kuhinja :)

gosenice v marinadi vržejo za minuto dve v olje in tukaj imaš snack.... sem poizkusila iz prvega pladnja in moram priznati, da ni bilo slabo!

tudi neka sladica, ki že na pogled deluje odlično ... samo kaj, ko ne moreš vsega poizkusiti, sploh, če si po obilni večerji

ocvrte ribe, raki z omako in solatko

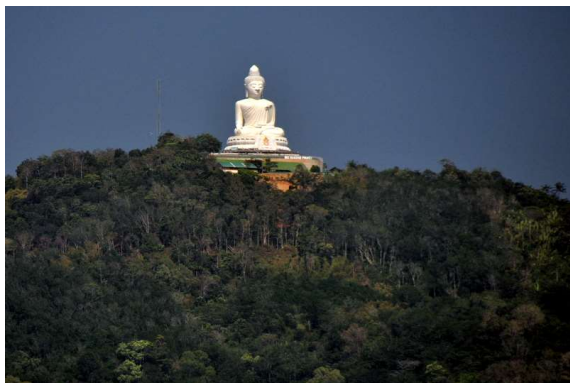
poznajo pa tudi ražnjiče: svinjske, piščančje - mjmjm...

toliko različnih jedi na tej odprti kuhinji ...ti raki so sploh nekaj posebnega, kajne?

bojišče/sidrišče pred Ao Chalongom in pogled na Big Buddha

Big Buddha slikan iz pristanišča

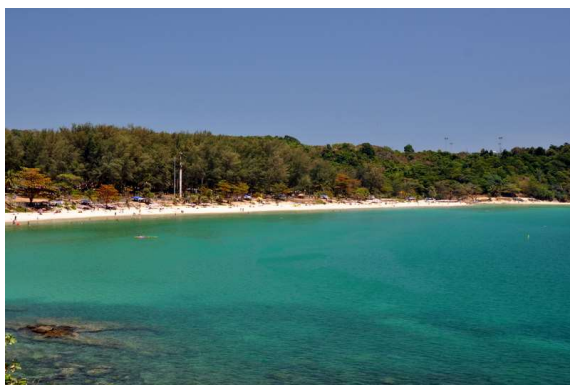
tisti, ki je že bil tukaj, ve kako doooooolg je ta pomol do otoka ... in pri plus 35 C ni ravno prijeten sprehod

25. marec 2015, sreda

Ao Chalong - Ao Yon, Phuket

Vstaneva lepo počasi in lepo počasi se odveževa, dvigneva jadra in odjadra okoli ovinka pred Jungle Beach resort. Pred mnogo leti sva bila tukaj za novoletne praznike in greva obujat spomine. Resort je še vedno tak, kot je bil, le cena je sedaj kar visoka. Ok, je res eden redkih na Phuketu z lastno plažo s koralnim grebenom, a vseeno. Zato pa manjka sosed, Le Meridien Phuket Yacht Club, luksuzen petzvezdični hotel, kamor sva večkrat zavila na večerjo. No, namesto tega je le Yacht Club z ganc novim plastičnim pontonom in - inkasantom. Slabih deset evrov konsignacije je potrebno plačati, če želiva privezati dingija. I meni težko, da je potem mus popiti nekaj pivic, kajti konsignacije pa že ne bova puščala. Ne to pa že ne!

Zaliv je sicer lep in miren, je pa diagonalno na drugi strani otoka glede na najin jutrišnji cilj. In danes je bonaca, jutri bo veter v nos. Pa se odsidrava in dve uri motorirava in spet sidrava. In presidrava. Sidro ne drži popolnoma nič. Nula! Mehko blato je. To se nama sedaj dogaja kar redno od Filipinov sem. Če bo blato, se sploh ne bom več poskušal sidrat. Pobereva prvo prazno bojo in samo upava lahko, da se ne pojavi lastnik in naju ponoči ne nažene. Ali pa da mooring ne zdrži Maline teže.

zaliv pred Jungle Beach resortom ...lepa plaža, čisto morje ...

pogled na zaliv z vrha hriba ... edina sem bila, ki sem peš hodila pri tej vročini

Jungle beach resort...še vedno tak kot je bil, v lepo ohranjenem, verjetno nedolgo od tega renoviran resortek

del plaže pred resortom je dokaj prazen

ta konec je otoka je bolj sušen kar je vidno tudi na travi; kar dosti jadrnic je bilo na bojah

26. marec 2015, četrtek

Ao Yon - Kata Beach, Phuket

Mujezin me zbudi! Kar se ni nikoli pripetilo v muslimanski Maleziji, se je v budistični Tajski. Narobe svet. Samo še zvonovi manjkajo v nedeljo jutraj in užitek bo popoln. No, tudi brez mujezina sem slabo spal. Kadar nisem na lastnem sidru, za katerega točno vem, kako drži, ne spim dobro. Pa še val se je valil okoli rta in naju je rolalo. Ko so se vaščani postavili v smer Quibata, se pomolili bogu, kot je ukazal mujezin, se je naredil dan. Dvomim sicer, da je bila molitev vzrok za to, a vendar, nama so dali možnost, da izplujeva.

Plovba je na srečo kratka. Okoli dvajset vozlov orce imava. Na oceanu bi bilo to 5 Bf, tu smo pa v zaprtem morju, podobno kot na Jadranu, in je val zanemarljiv. Le tok je in ta naredi od časa do časa dobre pol metra visoke in izredno strme valove. Zoprno. No, miljo pred marino veter digitalno crkne. Idealno, da v miru pospravim plahte in da se zveževa gosponski. Tokrat naredim nekaj, kar nisem počel od Mediterana - operem barko soli. Kdo ve, kdaj bo spet dež na tem koncu sveta. Poštenega ni bilo že od lani.

Vesna se zmeni za rentiča, jaz se ne zmenim nič. Mr. Tee je mojster za vse in bo morda zrihtal kak rezervni del. Tako receptorka. V njegovem ofisu pa ... mite-tii? Ja, njega iščem. A-jes-mite-tii. Ja, gospoda Teeja iščem, ga lahko prosim pokličete? O-je-mite-tii. Sedaj jo pa samo še gledam, škoda izgubljat energijo z govorjenjem. Pa nadaljuje. Mite-tii-not-hi-mite-tii-patajaa. Aha, v Patayi je, kdaj se pa vrne? Mite-tii-patajaa. Ja, ja, tam je, kdaj bo tu? Mite-tii-patajaa. Pa dajmo po tvoje: mite-tii-patajaaa-mite-tii-hi-tumolov? Jes-mite-tii-patajaa. In ponovim: hi-tumolov? Jes-mite-tii-patajaa-tumolov. Joj, ne kdaj bo v Patayi (ampak, ta je pa res butasta na kvadrat!), kdaj bo tukaj. A-a-a-mite-tii-hi-a-a-a! Ja, tukaj, kdaj bo? Mite-tii-no-hi. Dobro, ampak kdaj pa bo tukaj? A veš? Jes-nou-jes-mite-tii-tumolov-patajaa. No, to je pa še za skrito kamero prehudo, sploh ne preverjam, če me kje na skrivaj snemajo, kaj takega se mojstri candid cameramani sploh ne bi spomnili! Ampak, gremo lepo počasi naprej. Pa iz tajske angleščine preklopim na slovensko angleščino in naredim strog obraz: ven-vil-mister-ti-kam-hir? Izgleda, da je pomagalo: o-o-o-mite-tii-kam-hi-no-tumolov-tumolov-mite-tii-patajaa-mite-tii-km-hi-ten-dej. No, deset dni ga pa ne bom čakal, čeprav niti malo ne dvomim, da punca sploh ne ve, kdo je Mr. Tee...

Ampak to je bilo še v redu. Potem vzameva rentiča, vanj namestiva otroške sedeže in via letališče. Parkirava in s šatlom se odpeljeva na arrival. Saj gre na arrival, ne? Jes-alajval. In seveda pripelje na departure. Ah, ja. Pa pobaram varnostnika, kako se pride na arrival. Hi-sl. Ne, glej, tole je departure in takoj za vrati je security scan, jaz iščem samo

štence iz tega nivoja na nivo nižje, razumeš? Hi-sl. Ne, ne, ne grem na departure, na arrival grem. Hi-sl. Joj! Du-ju-spik-ingliš? Hi-sl. Luk-di-ensver-is-jes-or-no in ponovim vprašanje. Hi-sl. Popenim in se grem avtota in grem peš po cesti naokoli. Vesna pa za mano. In končno prideva. In hočem na stranišče, ker imava do pristanka aviona še nekaj časa. Kje je vece? Hi-sl. Roka kaže na (jasno, saj ne more biti drugače) security check. Z dopisom, da je vstop možen samo z veljavno vozovnico. Ampak, za tale tvoj vece, rabim karto, je tako? Jes-sl. A je kje vece brez karte? Je-sl-ju-baj-tikit-sl? Za vece? Jes-sl. Predam se, ne grem se več! Stiskam, stojim v kotu in pričakam vnuke. Transportiramo se v hotel na drugi strani otoka, malo z rentičem, malo s taksijem. Pri rentiču gre enostavno, tam gugl ve, kam je treba peljati. S taksijem je pa že znana tajska zgodba. V latinici napisanega imena hotela taksist ne zna prebrati, pomaga sosed in potem, ko večkrat zapored na navzkrižna vprašanja zatrdi, da ve kam peljati, se potem še dvakrat med potjo ustavi in sprašuje za pot. Ah, ja...

Z Vesno bova nocoj prespala v hotelu, nekaj bomo popili in ura bo pozna za dobro uro trajajočo vožnjo. Stopim do receptorke in ji razložim, da potrebujeva samo sobo in naj nama jo da po pravi ceni. Pa ne razume, da se mora močno pogajati. Takole na četrtno bi morala spustiti, da bi bila cena primerna ponudbi. Sprehodiva se do sosednjega hotela (vsaj teh je na Kata beach kolikor hočeš), kjer so precej bolj poslovnici. In potem se transportiramo v bližnjo restavracijo. Peš. Tako, echte tajsko birtijo, z nemško muziko. In evropskemu okusu prirejeno slabo hrano. Po večerji otroci in ženske spat, z Matjažem na koncert. Dva muskontarja, trije poslušalci in nebroj (karaoke style) pjevalk. Lokal se imenuje Family Guesthouse. Hmmm...

..in babi Vesna končno dočakala vnuka

v oštariji jelenčki ... ajoj ... no, pa tudi ne bi komentirala glasbe ..

pečen riž s škampi in ananasom je bil še kar ok

fanta razložita babi vse nove igrice, ki jih imata na telefonu

27. marec 2015, petek

Kata Beach - Ao Po, Phuket

Danes imam kar nekaj opravkov. In se jih lotim. Vesna ima druge vrste opravkov. Vnuke spremlja na plažo in se z njimi nekaj časa igra. Ob asistenci helikopter mamice, jasno. Ko gredo otroci spat, gre ona na masažo in popoldan je, ko jo poberem in skupaj nadaljujema po čendlerijah. Na koncu pa še v šoping pijače in hrane za naslednje leto.

Noč je že, ko najdeva oštarijo. Načeloma je čisto v redu, samo čakava in čakava in potem pride ena jed, za katero nihče od naju ne prizna, da jo je naročil. So naju pač narobe razumeli, saj ni panike. In potem čakava in čakava in čakava in

čakava in... Pa jih pobarava, če so naju sploh razumeli, da sva v gostilno prišla na večerjo. Punce se menjavajo, vse se smehljajo in nobena ne razume, kaj bi midva rada. Pač ne govoriva tajsko in one ne angleško. Ko sem tik pred tem, da vstanem, dobim svojo jed, prav zanič seafood fried rice. Malo za tem še Vesna dve jedi. Eno, za katero se spomni, da jo je naročila in drugo, ki je ni in je spet taka, kot ona prva izpred tri četrt ure. Le kdo je tu zmešan? Hočeva plačat in čim prej izginit iz sicer lično urejene oštarije z one men bandom, ko nama spet prinesejo hrano. Tisto, kar sva naročila in mislila, da sva dobila nekaj drugega. Kdo bi jih razumel, res le kdo bi jih razumel?! Saj, na vprašanje vot-is-dis, ko je na krožniku nekaj čudnega, je odgovor jes-sl. Itak.

Na splošno sta dve stvari, ki me presenečata in ki mečeta drugačno luč na moje spomine iz Tajske. Prva je hrana. Prevečkrat sem dobil slabo hrano (in premalokrat dobro), da bi to lahko bilo naključje. Še vedno je ta hrana dobra, jo je pa v mojih očeh na prvem mestu že zamenjala malajska kuhinja z vso raznolikostjo, ki jo ponuja. Pa tudi filipinska kuhinja bo, če se trend tukaj radikalno ne obrne, na koncu pristala pred tajsko. Druga stvar je sporazumevanje. V spominu nimam nobenih težav v komunikaciji, sedaj se pa nizajo kar ena za drugo. Angleščina je sredi turističnega Phuketa redka dobrina. Kar po pravilu, nihče naju ne razume, kaj šele, da bi znal kaj povedati. Da bi z domorodcem malo poklepetal, kot smo to počeli v Maleziji, da ne omenjam Filipinov in celotnega pacifiškega bazena, enostavno ni možno. Ne govorijo angleško in pika. Še zaposleni v turističnem uradu ne. Za povrhu pa še to njihovo butasto obnašanje, ko nikoli ne veš, ali so te razumeli ali ne - vedno je "Yes, sir!". Tole zadnje je sicer povsod po Aziji, samo drugje je manj moteče, ker ni težave z angleščino. Še na francosko ali špansko govorečih pacifiških otokih je bilo sporazumevanje enostavnejše.

Kakorkoli, še nekaj dni imajo na voljo, da popravijo vtis, potem pa mi zapuščamo to deželo.

fanta prvič pijeta svežo kokosovo vodo

v senci se pričinja gradnja peščenih gradov

otroka uživata v tajski prehrani, katera pa za nju ne predstavlja nič novega, saj jo večkrat jesta tudi doma

malo za sline pocediti ...

28. marec 2015, sobota

Ao Po, Phuket

Danes delava. Vesna slušbuje in se trudi zaslužiti kakšen dinarček, jaz se mailam in poskušam čim manj dinarčkov zapraviti. Ob pomoči ustrežljivih domačinov, ki z golf vozičkom pritrogajo pijačo iz nekaj sto metrov oddaljenega parkinga do barke, celo na barko, utovoriva neskončne količine soft drinkov in vode, tako da so po novem vse razpoložljive lokacije v salonu in vsi lockerji popolnoma polni. Pri porabi 6-8 litrov dnevno bodo tudi kmalu prazni, če ne zalaufam watermakerja.

Če lahko sami delamo vodo, kar naenkrat odpade potreba po enem six packu 1,5 literskih plastenk vode vsake dva dni. To mi veliko pomeni, kar je sicer potrebno vso to vodo na barko prinesiti lastnoročno, z dingijem. Vesna poleg tega malo žehta, jaz brkljam po barki in zamenjam nekaj stvari. Tudi šrilanško vizo uspem pridobiti, čeprav se je začelo klavarno. Ko sem vnesel vse podatke o kreditni kartici in stisnil knofek Pay, se internet sesuje. A-ja-ja-jaaah! Vse še enkrat in upam, da v to "vse" ne spada tudi plačilo.

Večer je hitro tu in zvečer se gre na večerjo. Bomo videli, ali se bodo Tajci odkupili za šlamastiko zadnjih dni. Izbereva eno bolj obetavno oštarijo na kolih nad bajerjem. Gazda nama odpre vrata avta in takoj izdahne velkom (kar je, roko na srce, edina angleška beseda, ki jo zmore še kar številna posadka gostilne). Štiri mlade punce naju strežejo. Šefica kuhinje osebno pobere naročilo in vmes večkrat preveri pri mizi, če vse v redu. Je, v redu je, hrana je dobra. Potrudijo se in na račun hiše nama servirajo eksotično sadje. Jabolko. Ko je kozarec napol prazen, ga mladenka takoj dotoči. Je mar to podružnica Shangri La ali Le Meridiena, morda Hayatta? Ne, čisto navadna vaška birtija je, le da sva midva edina gosta...

nekaj tajskih bankovcev

juhej, kupila radensko v trgovini...vendar veliko razočaranje: niti z eno samo samcato besedo ni omenjena slovenija ... tako poceni smo prodali svoje ime :(...sramota!

29. marec 2015, nedelja

Ao Po - Kata Beach, Phuket

Zjutraj preveriva situacijo pri mladini in mlajši vnuk je zbolel. Babica servis d.o.o. se odloči za takojšnjo akcijo. Pa se odpeljeva na drugo stran otoka, z Matjažem pobereva Jana in via Big Budha. Po Big Budha via Phuket Aquarium. In po Phuket Aquarium via Kata Beach. In ker malo zalutamo (smo pač preponosni, da bi vprašali gugla za nasvet) si spotoma ogledamo še del Phuket Towna.

Sledi bazeniada za Jana in obbazenske aktivnosti v kafiču za naju z Matjažem. Ko pride še Vesna in tudi ona nekaj malega poje, se prestavimo počasi na večerjo. Logično, lačni smo od teh silnih vragolij v bazenu. No, nekateri. Od mlade mamice dobimo nedvoumno navodilo, njenega sinkota niti v sanjah ne smemo peljati v kaj manj, kot petzvezdično oštarijo. Ukaz izvršimo. Jemo pa različno dobro. Kljub temu, da se gostilnica kiti z nazivom "Tajska kuharska šola" in da nas lepo pedenajo, hrana ni tako dobra, kot se jo dostikrat lahko je po raznih marketih.

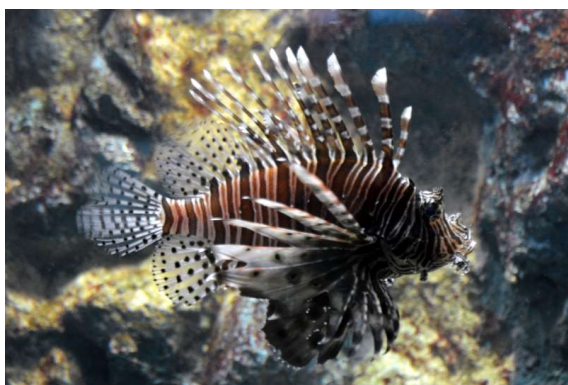
Jure ima zamudo, organiziramo prevoz hotelskega taksija in jaz sem razbremenjen dolžnosti taksista. Torej greva z Matjažem končno lahko na pивce. Cel dan sem se šparal...

pri Big Buddhi ... ki pa je še v gradnji :)

Jan z morsko deklico v akvariju

luščna ribica v akvariju

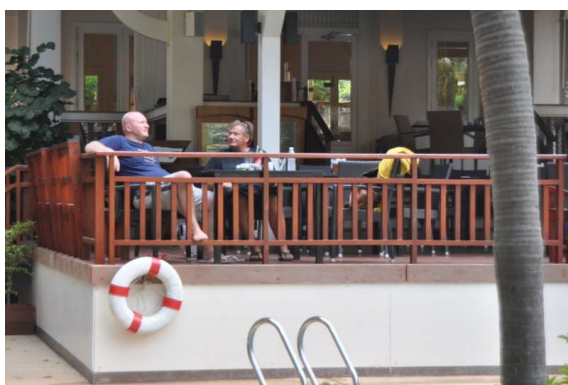
v akvariju hodiš po tunelu; le izbira rib je menda skromna

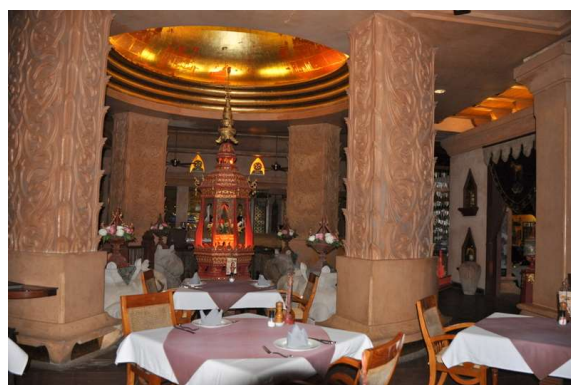
v hotelskem bazenu imajo tobogan

...pa tudi jacuzzi ne manjka :)

takole pa Tone in Matjaž čuvata Jana, ki uživa v bazenu

fensi oštarija, hrana kar ok, ni pa bila vrhunska

30. marec 2015, ponedeljek

Kata Beach, Phuket

Še dobro, da se nisem šel nočnega taksista. Poleg vnaprej določene ene ure zamude, je letalo zamujalo še dodatno uro. Prav prijetno ne bi bilo čakati od enih do treh zjutraj na letališču, kjer se ne da niti na vece.

Dopoldan mine Vesni v bilansiranju, meni pa v skakanju po čendlarijah. Pravzaprav je Vesna cel dan in večer za mašingo, nekaj časa v sobi, nekaj časa v oštariji, skupaj z ostalo škvadro. Moj delavnik je bolj razgiban. Najprej je na vrsti kosilo in pijačka. Potem se med žive vrne Jure in je potrebna malica in pijačka. Pa otroci se gredo kopat v morje, kjer tudi ne gre brez pijačke. Pa je že pozno popoldne in Matjaž pripelje Chuty z letališča. Jasno, potrebno je zaviti na večerjo in pijačko. In tudi po večerji ne gre brez pijačke. Tako sem bil na koncu dneva že kar pošteno napihnen od piva...

maserke pri jutranjem opravi - to počnejo kar pred lokalom na pločniku

maserskih salonov je neštetovsi imajo iste cene, iste storitve

očitno dela selfie ?

zelo veliko reklamnega materiala je v ruščini ... rusi oblegajo in tudi menda kar dosti investirajo v Tajsko

malo mezice paše med delom

31. marec 2015, torek

Kata Beach - Ao Po, Phuket

Dopoldan potujeva. Vsega skupaj 40 km imava za prevoziti, pa to v kaotičnem tajskem prometu traja skoraj dve uri. Potem pa na delo. Vesna mora danes zaključiti z bilancami, jaz malo pogledam kam bi se dalo na enodnevne izlete. Ni kaj dosti možnosti. Takih, ki bi bile primerne za vse, seveda. Verjetno se bomo razdelili v interesne skupine.

Zajle danes nisem uspel urediti, morda jutri. Erman iz Seawava, ki mi jo je prodal (že večkrat eno in isto, hic!) mirno pravi, da je (strgana) pripona čisto v redu. On meni, da ni njegova dolžnost, da dobavi dobro pripono. On pač dobavi kar dobavi. Če je roba v redu ali če ni v redu, je zanj to - v redu. Težko se je pogovarjati s tako arogantnim trgovcem. Ko želim, da mi predloži izračune ali pa vsaj vzpostavi stik s proizvajalcem, s katerim bi se lahko pomenil, kakšne pripone dejansko potrebujem, mirno odgovori, da on tega ne bo naredil. Brez obrazložitve. In tako sem prepuščen samemu sebi in wikipediji. In dobrim prijateljem, ki mi vedno nesebično priskočijo na pomoč. Riggerji na Phuketu mi računajo tisto, kar mi v Seawavu očitno nikoli niso naredili in so pripone določili kar takole, na oko. Za v marino bodo že dobre, zakaj bi izgubljali čas in denar z izračuni. Glavno, da so stroški čim manjši in da so pripone čim dražje. Trgovci.

Spremljam supertajfun Maysak, ki je na Chuuku ubil pet ljudi, in se je sedaj namenil na Yap, potem pa še na Filipine. Nocojšnja noč bo težka za prebivalce te majhne mikronezijske države. Poznam kraje, v lepem spominu jih imam, in poznam nekaj ljudi, ki so tam. Tako mi je še težje. Od vseh naravnih katastrof se mi zdijo cikloni eni bolj hudih, čeprav ne naredijo niti približno toliko razdejanja, kot potresi. Pri ciklonih je najhuje to, da vnaprej veš, kaj se ti bo zgodilo pa ne moreš nič ukreniti proti temu. Samo čakaš lahko tisti petmetrski plimni val, ki bo poplaval vse, kar je na otoku nizkega. Na atolu, kjer je najvišja gora visoka dva metra komentar ni potreben. In kar ne bo naredil plimski val, bodo dokončali deset, včasih celo več metrov visoki valovi in močan veter. Maysak bo na Yapu imel sunke do 350 km/h in valove preko 12 m. Nocoj...

koktejli imajo kar ugodno ceno - vendar sem jih spila v celem mesecu tri ...